

உதயதாரகை.—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

ஞம். புத்தகம் சந்திசை அ.] துஆசடு (ஸ்). சித்திரை மட. உச. தேதி வியாழக்கிழமை Thursday, April 24, 1845. [Vol. V. No. 8.

இத்காசக்கருக்கழம்
காலநிருபணவிளக்கழம்.

HISTORY AND CHRONOLOGY.

(Continued from page 50.)

Syria, towards the middle and end of the first century after the age of Solomon, was making conquests. Benhadad, king of Syria, or Damascus, repeatedly invaded Israel, but was ultimately defeated by Ahab. In a subsequent war, Ahab was slain by him in battle. In the same year, 885 B. C. Hazael, a servant of Benhadad, murdered him, usurped the throne, and raised Syria to the greatest height of power which it ever reached. Hazael died in 839 B. C. leaving the kingdom to his son Benhadad, who was the third king of that name. He was defeated by Jehoash king of Israel, and his kingdom again brought under tribute. At a later period Syria was attacked by Tiglathpileser, king of Assyria, and brought into a bondage from which it never recovered.

Assyria was now indulging ambitious projects. Pul, apparently the first who rendered Nineveh the mistress of an extensive empire, brought Israel under tribute in the reign of Menahem, B. C. 771. Tiglathpileser, who succeeded Pul, reigned 19 years at Nineveh invaded and conquered Syria, and exacted tribute from Judah. After him, Shalmaneser, in the reign of Hoshea, invaded Israel, took Samaria, and put an end to that monarchy. Sennacherib succeeded Shalmaneser, and invaded Judah in the reign of Hezekiah, and took several towns. He threatened to besiege Jerusalem; but Hezekiah having laid his letter and his blasphemy before the Lord, in prayer, the whole of his army were destroyed in one night.

Babylon, having hitherto been dependent on Nineveh or Assyria, became an independent state a short time before the reign of Hezekiah.

The era of Nabonassar, who may be considered the first king of Babylon, has been determined to correspond to the year B. C. 747, or three years after the birth of Hezekiah. For some time, the history is obscure, the kings of Assyria and Babylon sometimes seeming to be the same and sometimes different.

Under Nebuchadnezzar the Babylonian empire, or the first of the four great monarchies described in the prophecies of Daniel, reached its greatest height. Having established his government in the east, he attacked Pharaoh Necho, and drove him within the boundaries of his own kingdom, and in the course of this war took Jerusalem, as has already been noticed. He then set himself to strengthen and ornament the city of Babylon. He enclosed an immense space of ground within an enormous wall, and erected hanging gardens, or gardens on elevated terraces, which were the wonder of the world. He seems to have repaired the tower of Babel, and fitted it to be a temple for his god; and there probably he set up that golden image which the three Hebrew captives refused to worship. While these events were passing in Babylon, the nations to the west of the Euphrates were seeking an opportunity to revolt against him. The leading powers of this confederacy seem to have been Tyre and Egypt. Tyre had then become the greatest commercial city in the world, and possessed the greatest maritime power then known. Nebuchadnezzar laid siege to Tyre, but met with a most resolute and formidable enemy. For 13 years he carried on his operations against it till the Tyrians, seeing that they were not likely to be able to

கள்ளலாம் ஓரிராவிலழிக்கப்பட்டன.

பாபிலோனென் னுந் தேசம் நினைவா வென்னும் பெயர்கொண்ட அசிரியாவுக்குப் பராதினமாயிருந்து அசிக்கயாவின் இராசரிக்கத்துக்குச் சற்றே முன் சயாதீனமாயிற்று.

பாபிலோனுக்கு முதல் இராசாவாகிய நெபோனேசர் ஆளத்தொடங்கும் காலமானது கிறிஸ்து அவதரிக்க, எராசா. வருஷத்துக்கு முன் அசிக்கயாபிறந்த, நம். வருஷக்காலத்தோடிசையும். ஆயினும் அசிரியா பாபிலோனென் னும் இரண்டு இராசியங்களுடும் ஒரு இராசாவாண்டானென்றும் வெவ்வேறு இராசாக்களாண்டார்களென்று இதுகாசகாண்டத்தினால் தெரிகிறபடியால் அவ்விகாசம் சற்றே கருகலாயிருக்கின்றது.

தானியெலென்பவர் செய்த தீர்க்கதரிசனத்தில் வர்ணிக்கப்பட்ட நான்கிராசியங்களில் பாபிலோனென் னும் முதலிராசியம் நெபுகாத்நேசரென்பவன் காலத்தில் அதிக மகத்துவமுள்ளதாயிருந்தது. அவன் கீழ்த்திசையில் தனதாளுகையை நிலைப்படுத்தியபின்பு, பார்வோனிக்கோ வென்பவனை எதிர்த்துப் போர்செய்து அந்த ராசா சயராசியத்தினெல்லையில் ஒடுங்கும்படி செய்துகொண்டிருக்கும் புத்தப்பிரயாணத்தில் நாம் காட்டிய பிரகாரம் எருசலேமைப் பிடித்துக் கொண்டான். பின்பு பாபிலோன் நகரத்தைப் பெலப்படுத்தவும் சிங்காரிக்கவுந்தொடங்கி விஸ்தாரமான ஓர் நிலத்தை மகா பெரிய சுவரால் வளைத்து முழுலோகத்தாரும் பிரமிக்க உப்பரிசையின் மேல் நந்தாவனங்களை வைத்தான். பாபேல் கோபுரத்தைத் திருத்தித் தான் வணங்குந் தெய்வத்துக்கு ஆலயமாக்கி எபிரேய சிறைகளில் மூன்று பேர் தாங்கள் வணங்குவதில்லையெனத் தள்ளிவிட்டபொன் விக்கரத்தை வைத்துப் பிரதிஷ்டைசெய்தானென்று தோற்றுவின்றது. இந்தக் கதனைகள் பாபிலோனில் நடக்க ஐவிறேத்திஸ் நதிக்குமேற்றிசையிலுள்ளதே சத்தார் அவனுடைய ஆளுகையை விட்டுப் பிரிய வகைதேடினார்கள். இந்தக் கலகத்துக்கு ஒருமித்திருந்தவர்கள் தீர்நகரத்தாரும் என்கிறயருமே. அக்காலத்தில் தீர்நகரம் உலகத்திலுள்ள சகல பட்டினங்களிலும் வியாபார சம்பத்தினுந் கிரேட்டம் பெற்றதுமன்றி மாலுமி சாத்திரத்திலும் கப்பல்யாத்திரையிலும் மகா மேன்மையடைந்தது. நெபுகாத்நேசர் தீர்நகரத்தைப் பிடிக்க முற்றுகை செய்தான். ஆயினும் அந்த நகரத்தார் மகா செளரியவாண்களாயிருப்பதினால் அவர்களைமேற்கொள்வதெளிதல்ல, ய.ந. வருஷமட்டும் அந்தப் போராட்டம் தி

சிரியராசியம் சாலமோனுக்குப் பின்னிகழ்ந்த முதலாம் சதாப்தத்தின் மத்திய அந்தங்களில் அன்னியராசியங்களைச் செயித்து வீர்த்தியடைந்தது. மமஸ்கல் என்னும் பெயர்பெற்ற சிரியா தேசத்திராசாவாகிய பென்னுகாத்நென்பவன் அடிக்கடி இஸ்ரேலிராசியத்தைச் சருவிப் போர்பண்ணி ஆகாப்பென்பவனுக்குத் தொல்வியடைந்தும் பின்பு நடந்த புத்தத்தில் அவனைக் கொன்றுபோட்டான். கிறிஸ்து பிறக்க, எராசா. (ஸ்) முன் மேற்குறித்த கதனை நடந்த வருஷத்தில் பென்னுகாத்தின் வேலைகாராகிய ஆசகேலென்பவன் அவனைக் கொலைசெய்து சிங்காசனத்திலேறிச் சிரியராசியம் முன்னிலும் அதிக மகத்துவமடையும்படி செய்தான். கிறிஸ்து பிறக்க, எராசா. வருஷத்துக்குமுன் ஆசகேலென்பவன் தன் குமாராகிய மூன்றாம் பென்னுகாத்துக்குத் தன்னிராசியத்தைச் சமாற்பணம்பண்ணி மரித்துவிட்டான். அவன் இஸ்ரேலிராசாவாகிய யெசோஷா என்பவனுக்குத் தோற்றுப்போனதினால் அவனுடை இராசியம் திரும்பவும் திறைகொடுத்து வந்தது. அந்திய காலத்தில் அசிரிய ராசாவாகிய திகிலாத்திலேசர் அதைப் பிடித்து மீளாதபடி வசப்படுத்தினான்.

அசிரியராசியம் இக்காலத்தில் செருக்கடைந்து பராசியங்களைப் பிடிக்க அபிப்பிராயங்கொள்ளத் தொடங்கிற்று. கிறிஸ்து பிறக்க, எராசா. வருஷத்துக்கு முன் நினைவாவை மகத்துவமான ராசியத்துக்குத் தலைப்பட்டினமாக்கின புல்லென்பவன் மீனுகேமென்பவன் துராசரிக்கத்தில் இஸ்ரேலரைத் தனக்குத் திறைதரும்படி வசப்படுத்தினான். புல்லென்பவனுக்குப் பின்னெழுந்த திகிலாத்திலேசர் நினைவாநகரத்தில், ய.ந. வருஷம் இராசியம்பண்ணிச் சிரியதேசத்தைச் சருவிப் பொருது செய்கொண்டு யூதேயா ராசியத்தாரிடத்திலே திறைவாங்கி வந்தான். வெல்லமனிசரென்பவன் ஓஷியாவின் காலத்தில் இஸ்ரேலிராசியத்தைச் சருவிச் சமாரியாநகரத்தைப் பிடித்து அந்த ராசத்துவத்தை ஒழிவித்தான். அவனுக்குப் பின்னெழுந்த ராசாவாகிய சினாகரிப், அசிக்கயா ஆண்ட காலத்தில் யூதேயா தேசத்தைச் சருவிப்பொருது சில பட்டினங்களைத் தன்வசஞ் செய்தான். எருசலேமை முற்றுகை போடுவேனென்று பயமுறுத்தினபோது அசிக்கயாவானவன் அவனுப்பிய காசித்தையும் சொல்லிய தூஷணத்தையும் தேவசந்திதானத்தில் முன்னிட்டிப் பிரார்த்தனைப்பண்ணினதினால் அவனுடைய சேனை

லைத்ததைக் கண்டு தீர்நகரத்தார் ஒளி வெகுகாலம் நின்பதரிதென்றெண்ணிக்கரைக்குச் சற்றே தூரத்திலொரு சிறுத்தீவின்மேல் நவபுரிபொன்றைக் கட்டுவித்துத் தங்கள் திரவிய சம்பத்தியாவையும் அங்கே சேர்த்துத் தங்கள் நீங்கினபழையபட்டினத்துச் சுவர்க்களையும் வெறும் வீடுகளையும் மாத்திரமன்றி வேறென்றையும் அவனுக்கு விடவில்லை. அவன் தன்னுலியன்ற மாத்திரம் தீர்நகரத்தைநிச்சிரகஞ் செய்தபின் எகிப்து தேசத்தை நாடிப் பிரவேசித்துக் கொள்ளியிட்டு, அதிலுள்ள திரவிய சம்பத்தைக்கவர்ந்து கொண்டுபோனான். அப்பொழுது அவன் பாபிலோனுக்குத் திரும்பிவந்து அகங்காரமும் இறுமாப்புமுள்ளவனுக்கிப்பித்தங்கொண்டு தனதிராச்சியபரிபாலனத்தைச் சிலகாலம் விட்டு நீங்கியிருந்து பின்பு மனந்தெளிந்து திரும்பிவந்து இராச ஆளுகையைக் கைக்கொண்டு தனது சகல பிரசைகளுக்கும் சச்சிதானந்தகடவுளொருவருடைய நிண்ணயத்தைத் தெரிவித்தான். சீர்பெற்றபின் ஓர்வருஷத்துக்கிருந்து கிறிஸ்து அவதரிக்க, ஞானசா. வருஷத்துக்கு முன் மரித்துவிட்டான். அவனுடைய பேரனாகிய பெல்லேஷ்சொரென்பவனது இராசரிக்கத்தில் மீதியர், பார்சியர் சேனைகளை நடத்தின பார்சிய சேனாபதியாகிய சைறஸ் என்பவன் பாபிலோனகரத்தைப் பிடித்துக் கொண்டான். பெல்லேஷ்சொரென்னுமிராசா தனது மகாத்துமாக்களுக்கு ஓர் விருந்து செய்து அதற்கு ஏருசலேநகரத்துத் தேவாலயத்தாராதனைப் பாத்திரங்களை எடுப்பித்துப் பரிமாறிக் கொண்டாடுப்போது தனக்கெதிரிச் சுவரில் இராசியவச்சரங்களை மனிதர் கையின் நாலுவிடல் விசித்திரிப்பதைக் கண்டான். இராசாவும் தனது பிரபுக்களும் அதைக் கண்டு திகைத்தஞ்சி அவ்வச்சரங்களைத் தெரிவிக்க வல்லவர்கள் யாரேனுமுண்டேவென்று தேடியும் ஒருவருங் காணப்படவில்லை. பின்பு இராணி பிரவேசித்துத் தானியேலென்னுந் தீர்க்கதரிசியிருக்கிறாரென்று சொல்ல அவரை அழைத்தார்கள். அவரந்த விபியப் பார்த்து இராச்சியம் பிரிவுபட்டு மீதியர் பார்சியரென்பவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டதென்றறித்தங்கொள்ளுகின்ற தென்றார். அவர் சொல்லியபிசயத்தவாக்கு அவ்விரவிலே நிறைவேற்றிற்று. இப்படித் தானியேல் என்னுந் தீர்க்கதரிசி வர்ணித்த நான்கு மகாராச்சியங்களில் முதலாமிராச்சியம் அசீரிய ராச்சியத்திற்குப் பின்னப்பட்டிருந்து, அ.அ. வருஷக்காலஞ் சென்றபின்பு கிறிஸ்தவதரிக்க, ஞானசா. வருஷத்துக்கு முன் ஒழிந்துபோயிற்று.

ஆத்தமநிண்ணயம்.

[Child's Book on the Soul.]

நாலாஞ்சல்லரபம்.

இஸ்தானெப்புத் துரைச்சாணி ஒருமணி நேரம் அவர்களைப் படிப்பித்தபின்பு உரோபோற்றும் எலிசாளுக்கும் விளையாடு

hold out much longer, built a city on an island, a little way from the shore. Thither, they removed all their wealth, and left to Nebuchadnezzar merely the walls and empty houses of the old city. Having done what he could towards chastising Tyre, he turned his army against Egypt, speedily overran it, laid it desolate, and loaded himself with its booty. He then returned to Babylon, where, beaming intoxicated with pride and vanity, he became insane, and, was for a time, set aside from governing the kingdom. He was, however, restored, resumed the reins of government, and then proclaimed to all his subjects the character of the one living and true God. After his restoration he lived but one year, and died B. C. 567. In the reign of Belshazzar, his grandson, Cyrus, the Persian commander of the Median and Persian army, took the city of Babylon. Belshazzar had made a feast for his nobles, and brought in the sacred vessels of the temple at Jerusalem, to be used in the entertainment; when, in the midst of his riot, four fingers of a man's hand appeared, writing mysterious characters on the wall opposite to him. The king and his nobles were thrown into the utmost consternation, and sought for some one to interpret the writing, but no one could be found. At length the queen came in to him, and informed him of the prophet Daniel. Daniel was immediately called, and interpreted the writing to signify, that the kingdom was divided and given to the Medes and Persians. On that night the prediction was fulfilled.

Thus the first of the four great monarchies, described by Daniel the prophet, fell, in the year B. C. 538, after it had existed separate from the Assyrian empire about 88 years.

CHILD'S BOOK ON THE SOUL.

DIALOGUE IV.

After Mrs. Stanhope had kept school one hour, she told Robert and Eliza they might play a little while. Eliza got her wagon, and put her doll in it, and went out into the front yard to draw it about. But Robert did not go to play. He wished very much to talk with his mother again, and asked her, if she would please to tell him something more about the pebble. She consented, and Robert stood by her side, for he said he was tired of sitting.

Mother. Tell me, Robert, in how many things your sister and the pebble are alike. Robert. I think I remember, mother. They are alike in having *weight, hardness, shape or form, colour and parts.*

M. Look Robert, the rose that you gave Eliza is still alive. It has hardly faded at all.

R. She has poured some fresh water into the tumbler, mother, two or three times, and I suppose that has kept it alive.

M. Robert, try if you can tell me, in how many things the rose and your little sister are alike.

R. I can tell you, mother, some things in which Eliza and the rose are alike, because in some things they are both like the pebble.

M. Well, tell me.

R. Eliza, and the rose, and the pebble too, have weight, hardness, form, colour, and parts.

M. That is right, my son; but which is most like Eliza,—the pebble, or the rose?

R. The rose, mother.

M. Why?

R. Because its shape is more like Eliza's shape; and it has several different, beautiful colours, like Eliza; and it has many parts and so has Eliza.

M. Very well. But there is one other thing, my son, in which the rose is still more like Eliza. Can you think what it is?

கிறதற்கு கொஞ்ச நேரம் உத்தரவு கொடுத்தான். எலிசாள் தன்னுடையசிறுவண்டி வாகி அதிலேதன் பாவையை வைத்து வீட்டுக்கு முன்னிருந்த தோட்டத்திலே அதை இழுத்துக்கொண்டுபோனாள் உரோபோற்று விளையாடப்போகவில்லை தன் தாயாரிடத்திலே கேட்டபின்பு படி அவன் அதிகமாய் விரும்பி அவளை நோக்கி நீர் தயவுபண்ணி அந்தப் பருக்கைக்கல்லுக்குறித்து இன்னும் என்னுடனே பேசவிரோவென்று கேட்டதற்கு அவள் ஆமென்று சம்மதித்தாள் உரோபோற்று உளுக்கார்ந்து பேசுவதற்குச் சற்றே இளைப்படைந்ததினால் அவளுக்குருகே நின்றான்.

தாய். மைந்தா எத்தனை காரியங்களிலே உன் சகோதரிக்கும் அந்தப் பருக்கைக்கல்லுக்குஞ் சமதையுண்டு?

மக. அதெனக்கு ஞாபகமுண்டு அம்மா நிறை வைரம் உருவம் அல்லது வடிவம் நிறம் பகுத்தலென் நிறைவையுடைய தன்மையினாலே அவளுக்கும் அதற்குஞ் சமதையுண்டு.

தா. மகனே, நீ எலிசாளுக்குக்கொடுத்த அந்தச் செவ்வந்திப் பூவுக்கு இன்னு முயிருண்டு கொஞ்ச மாத்திரம் வாடிப்போயிற்று.

ம. அம்மா அவள் இரண்டு மூன்றுமுறை அந்தச் சிறிய பாத்திரத்திற் புதிய தண்ணீரை வார்த்தாள். அதுதலே அது உயிருள்ளதென்று நினைக்கிறேன்.

தா. உரோபோற்றே எந்தெந்த வகையில் அந்தப் பூவுக்கும் உன் சிறிய சகோதரிக்குஞ் சமதையுண்டென்று நீ சொல்லக் கூடுமோவென்று பிரயாசப்பட்டுப்பார்.

ம. அவளும் அதுவுஞ் சில காரியங்களிலே அந்தப் பருக்கைக் கல்லுக்கு ஒப்பாயிருக்கிறபடியால் எலிசாளுக்கும் அந்த மலருக்குமொப்பான சில காரியங்களை நான் சொல்லக்கூடும்.

தா. நல்லது எனக்குச் சொல்லு.

ம. எலிசாளுக்கும் அந்த மலருக்கும் பாரம், வைரம், உருவம், நிறம், பகுதி என்றவைகளுண்டு.

தா. மைந்தா, நீ சொன்னது சரிதான், ஆனாலும் இவைகளில் அந்தப் பருக்கைக் கல்லோ செவ்வந்தி மலரோ எது எலிசாளுக்கு அதிகம் ஒப்பாயிருக்கின்றது?

ம. அந்த மலரம்மா.

தா. அதெப்படி?

ம. எப்படியென்றால், அதின் உருவம் எலிசாளுடைய உருவத்துக்கு மிகவும் ஒப்பாயிருக்கிறதன்றி எலிசாளைப்போல அது பலவித நேற்றியான நிறமுள்ளது. அல்லாமலும் எலிசாளுக்கு அனைகம் பகுதிகளிருப்பது போல அந்தற்கும் அனைமுண்டு.

தா. அந்தப் பருக்கைக்கல் எலிசாளுக்குக்கொத்திராத எதிலாகிலும் அந்தச் செவ்வந்திப் பூ ஒத்திருக்கின்றதென்று நீ எனக்குச் சொல்லக்கூடுமா?

ம. அம்மா, அரிதான கேள்விக்கு உத்தரவு கொடுக்க இவ்வளவு சிறு கையளவு நான் எம்மாத்திரம்!

தா. அரிதென்றாலும் ஒரு கேள்விக்கு மாறுத்தரங் கொடுக்குமுன்னே நீ நினைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

ம. சற்றுத்தியாலம் நீர் எனக்கிடங்கொடுப்பீரானால் நான் நினைத்துச் சொல்லப் பிரயாசப்படுவேன்மமா.

தா. உனக்கு வேண்டிய நேரமெவ்வளவோ அவ்வளவு நேரம் நினைத்துக்கொள் மைந்தா.

உரோபோற்றுக் கொஞ்ச நேரம் நினைத்துச் சொன்னதென்னவென்றால், அம்மா செவ்வந்திப்பூவை நான் முகரும் பொழுது எவ்வளவு சுகந்த வாசனையாயிருக்கின்றது. சிவவேளை நமது தோட்டத்தில் மலர்ந்த அழகிய செவ்வந்தி மலர்கள் பொழியுங் குளிர்ந்த வாசனையோடு தென்றலுங் கலந்து வீசியதால் எங்கும் பரிமளமே நிறைந்திருக்கின்றது.

முன்னொரு நாள் எலிசாள் தன் முகத்தையும் கைகளையும் கழுவிய பின்பு அவள் ஒரு செவ்வந்திப்பூவைப்போல நற்கந்தமுள்ளவளென்று நீர் சொல்லியதை நினைவுகூருவீர், ஆபபடியால், அதற்கும் அவளுக்கும் வாசனையுண்டு.

தா. அப்படியிருக்க உரோபோற்றே, அந்தப் பருக்கைக்கல் எலிசாளுக்கு ஒத்திராத வாசனையென்னும் ஒரு காரியத்திலே அந்தச் செவ்வந்திமலர் அவளுக்கு ஒத்திருக்கும் அதுவுமன்றி மைந்தா, அந்தச் செவ்வந்திப்பூ பருக்கைக்கல்லைப்பார்க்கிலும் இன்னுமதிக்கமாய் எலிசாளோடு ஒத்திருக்கிற ஒரு காரியமுண்டு. அதென்னவென்றறிவாயோ?

ம. அந்தச் செவ்வந்திப்பூ வளருகிற தேயன்றி வேறொன்றையும் அறியேன். ஒரு முறை அது சிறியதோர் அரும்பாயிருந்து பின்பு இத்தகைய விரித்துமலர்ந்த பெரியதோர் மலராயிற்று.

தா. மைந்தா, நீ சொன்னது சரிதான். முன்னே எலிசாள் அந்த அரும்பைப்போலக்குழந்தையாயிருந்தாள், விரிந்த அந்தப் பூவைப்போல இனி வளர்ந்து மனுஷியாவாள். எலிசாளுக்கும் அந்தச் செவ்வந்தி மலருக்குமுயிருண்டல்லவோ?

ம. அம்மா, எலிசாளுடைய உயிர் அந்தச் செவ்வந்திப்பூவின் உயிரைப் போலிருக்கிறதோ?

தா. இல்லை மிகவும் வித்தியாசமாயிருக்கின்றது. அந்தப் பூவிற்குள்ளொன்றைக் கிள்ளினாலும் அதுணர்மலிருக்கும். எலிசாளுக்கோ உணர்வுண்டு. அவள் தலைமுடியின் ஒரே கூந்தலிழையைப்பிடுங்கினால் அவளை நோய்ப்படுத்தும். அந்தச் செவ்வந்திப்பூவோரிடத்தை விட்டு வேறொரிடத்துக்குப் போகக் கூடாதிருந்தும், எலிசாள் ஓடவும் நடக்கம் உலாவித்திரியவுங் கூடும்.

ம. அம்மா, செவ்வந்தி மலரினுயிர் ஒரு

R. I do not know, mother, unless it is, that the rose grows. For it was once a little bud, and it has grown to be a large flower.

M. You are right Robert. Eliza was once a little infant, like the bud, and she will grow and be a woman, like the full-blown rose. *Eliza and the rose both have life.*

R. Mother, is Eliza's life like the life of a rose?

M. No, they are very different. The rose cannot feel, if you should break off one of its leaves. But Eliza can feel; and it hurts her, if you only pull one hair out of her head. The rose cannot go from one place to another; but Eliza can walk, and run about.

R. Is the life of a rose like the life of a pink, mother?

M. Yes, and it is like the life of all other flowers, and like the life of trees, and wheat, and rye, and corn, and potatoes, and turnips, and grass.

R. Mother, I remember you told me, one day, that all these things are called *vegetables*.

M. Yes, and their life is called *vegetable life*.

R. Mother, Tray feels when you hurt him, and he can go from one place to another. Is not his life like Eliza's life?

M. Yes, my son, and so is the life of all dogs and cats, and horses and cows, and sheep, and of all things that can breathe and move about. Their life is like the life of men, and women and children, and we call this *animal life*.

R. Then *my life* is not *vegetable life*, it is *animal life*.

M. You are right, my son. But we have talked long enough. Go and play a little while with Eliza, and then I will call you both to say another lesson.

THE LETTER WRITER.

LETTER XII.

The Master's Answer.

SIR,

Ever since I first considered the state of human nature, or the difference between right and wrong, I have always preferred mercy to the severity of justice. However seasonable your request may appear to yourself, yet to me it was really unnecessary. I am a father, sir, and can feel at least a part of what you suffer. My resentment against the young man is less than my anxiety for his happiness; and were I sure of his adhering to an uninterrupted course of virtue, I should have more real pleasure, than his acquiring me the revenue of a nabob.

In the mean time, that nothing may be wanting on my part, to make both you and him as happy as possible, all faults are from this moment forgotten; my house is open for his reception; and if he will return, he shall be treated with the same indulgence, as if he had never committed any fault whatever. Yours, &c.

ரு பிங்குஎன்ற பூவினுயிருக்குச்சமனோ? தா. பிங்கு முதல்மற்றெந்தெந்தப் பூக்களினுயிரைப் போலவும் விருட்சங்கள், கோதுமை, வாற்கோதும்பை, மக்காச்சோளம், உருளைக் கிழங்கு தெர்னப்பூக்கிழங்கு, புல்லு முதலானவைகளினுயிரைப் போலவுயிருக்கும்.

ம. அம்மா, இவைகளைல்லாம் பூண்டுகளென்று சொல்லப்படுகின்றனவென்று ஒரு நாள் நீர் எனக்குச் சொல்லியிருந்ததாக நினைவுகூருகிறேன்.

தா. அப்படிச் சொன்னேன் அல்லாமலும் அவைகளினுயிர் தாவர உயிரென்று சொல்லப்படும்.

ம. அம்மா நீர் திறையென்னும் நமது நாயைத் தண்டிக்கும்பொழுது அது உணர்ந்துகொள்வதுமன்றி ஓரிடத்தைவிட்டு வேறொரிடத்துக்குப் போய் அலைந்துதிரியக்கூடும், அதனுயிர் எலிசாளுடைய உயிருக்குச் சமனல்லவோ?

தா. ஆம் மைந்தா, சுவாசம்விட்டு அசையும்பொருள்எளகிய நாய்கள், பூனைகள், குதிரைகள், பசுக்கள், ஆடுகளென்ற நடப்பனவுகளும், பறப்பனவுகளும், உளர்வனவுகளும், தவழ்வனவுகளுமாகிய சுகல சீவசெத்துக்களினுயிர் அப்படியே இருக்கும். அவைகளினுயிர் உயர்திணைப்பொருள்எளகிய புருஷிர் ஸ்திரிசர் பிள்ளைகளினுயிரைப் போலிருக்கிறபடியால் அதற்குச் சீவ பிராணியென்று சொல்லப்படுகின்றது.

ம. அப்படியிருக்க என்னுடைய உயிர் தாவரவுயிராயிராமற் சீவபிராணியாயிருக்குமோ?

தா. நீ சொன்னது சரிதான் மைந்தா. ஆகிலும் நாம் இப்பொழுது பேசினது போதும். நீ போய்க் கொஞ்ச நேரம் எலிசாளுடனே விளையாடுவாயாக. பின்பு வேறொரு பாடத்தைச் சொல்லும்படிக்கு உங்கள் இருவரையும் கூப்பிடுவேன்.

சுகலவித கா கி த வி ள க் க ம்.

ய உ ம். கா க் க த ம்.

அந்த எசமானனுத்தாம்.

ஐயா,

குற்றமும் குற்றமில்லாமையுமாகிய வித்தியாசமீண்டுங் கலந்த மனத்தர் சபாவத்தினுதன்மையை நானறிந்த காலமுதல் நீதியின்படி தண்டிப்பதைக் காட்டிலுமன்னப்பதே பேர்தேன்றேப்போதுமெண்ணியிருக்கிறேன். நீர் கேட்டுக்கொண்ட காரியம் நல்ல தருணத்திற் கேட்டபுறமும்மக்குத்தோன்றியபோதிலுமுள்ளபடி யெனக்கப்படி வேண்டியதாயிருந்ததல்ல. நானும் பிள்ளைகளைப் பேற்றவன்றெனயா. ஆகையால் நீர் படுகின்ற விசனத்திற் பாதியாக்லுமெனக்கிருக்கத்தும். அந்தப் பாலியன் மேலெனக்குள்ள கோபம் அவன் சுகப்படவேணுமென்கிற கவலைக்குமீஞ்சியதல்ல. இன்மேல் என்றைக்கும் அவன் நன்மையாக நடப்பது நீச்சயமாயிருக்குமாகில் ஒரு நபாப்புக்குண்டான வாவையவனெனக்குச் சம்பாதித்துக்கொடுப்பதைக் காட்டிலும் உள்ளபடியே எனக்குத்த சந்தோஷமேயிருக்கும்.

ஆகையால் உமக்கும் அவனுக்குங் கூடியமட்டுஞ்சந்தோஷமுண்டாக்கவேன்னலொரு குறைவுமில்லாதிருக்கும் பொருட்டுச் செய்த குற்றங்களெல்லாம்நிந்தம்முதல் மறக்கப்பட்டன. அவ்வள வாவழைக்க என் வீடு திறந்திருக்கின்றது. அவன் மறுபடிவருவானால் ஒரு குற்றமுஞ் செய்யாதவன் போலன்புடன்டப்பிக்கப்படுவான்.

இப்படிக்கு

ஐயா அன்புள்ளவுமது சீநெக்கனாகிய இன்னான்.

BRIEF HISTORICAL VIEW OF CEYLON.

இலங்கை இராசாக்களின் வரலாறு.

(Continued from page 52.)

அப்பொழுது அவர்கள் அன்னத்தாழ்ச்சியடைந்து மூன்றுநாளாவும் அது ராசபுரத்திலே பட்டினியாய் அங்குமிங்குமலைந்துதிர்ந்து பின்பு புத்தபதிதம்பரம்பாமலிருந்தறுகுணையிற் போயிருந்து அங்கே பலவிடங்களிலுஞ் சிதறுண்டிருந்தார்கள்.

மகாசேனன் தனது கருத்து நிறைவேறுதலினிமித்தம் எரிச்சலுள்ளவனாகிச் சங்கமித்திரனுடையவும் தன் மந்திரிசுருணனுடையவும் புத்தியின்படி மகாமண்டபத்தைத் தகர்த்து அபயகிரிக்குருக்கள்மாருக்காவயங்களுக்காக (௩௬௩) விகாரைகளை இடித்துத் திருப்பிக்கட்டி, பின்பு அவனுக்கு மந்திரியாக ஏற்பட மெகவருண அபயன் என்பவனாலே தனது அவபத்தியை உணர்ந்து தானிடிப்பித்துப்போட்ட மகாமண்டபத்தையும் மற்றுஞ் சில விகாரைகையுந் திரும்பக் கட்டிவித்து முன் சிதறியிருந்தகுருக்கள் மாரையும் முன்னிருந்த நிலைமைகளிலே நிறுத்தினான். சயவத்தனராமாயென்னும் விகாரையையும் அந்தப் பெயர் விளங்கும், (௩௬௪) முழ உயரமுள்ள கோபுரத்தையும் எடுப்பித்துக் கற்கெங்கையைக் குறுக்கே தடுத்த ஒரு அணை போட்டு மின்னெரிக்குளத்தையுண்டாக்கினான். இதையெல்லாமல் இன்னம் பதிற்று குளங்களையும் பப்பது என்னும் வாய்க்காலையும் வெட்டிவித்து அதனால் விளைவிக்கும்படி (௨௮௬) வயல்களைத் திருத்தி அவைகளைத் தென்னுக்கலிகாரைக்கு ஆதினமாகக் கொடுத்தான். அந்நிமித்தம் அவைகள் தந்தளாவையென்றும் கந்தளாவையென்றும் பெயர்பெற்றன.

முன் சொன்ன சங்கமித்திரன் இராணியினனுமதிப்படி கிரசேதஞ் செய்யப்பட்டான். சுருணனும் பிரசைகளாந் கொல்லப்பட்டான்.

இவைபோக மகாசேனன் சில தாரூபங்களாகக் கலிங்கதேசத்தில் தந்த புரத்தரசனாகிய குவசேவகனண்டைக் கனுப்பினான். அவர்களங்கே இருந்து தந்த சேவத்ததை வாங்கிவருகிறதற்கு முன்னே புத்த (௮௪௪) வருஷமும் (௯) மாசமும் (௨௮) நாளுமானது. அப்பொழுது மகாசேனனிறந்து போனான். இவனுடைய இராச்சியபாரத்துடனே மகாவமிச முதலாங்காண்டம் முற்றுப்பெற்றது. இவனிற்றிருந்தராசாக்கள் பிறச்சாதியாரல்லாதிருந்தும் பெருமைமிகுலும் ஆடம்பரத்தினாலும் மகிமை குறைந்துபோனபடியால் அவர்களைக் குறித்தெழுதப்பட்டவர்கள் சலுவமிசமென்றழைக்கப்படுகின்றனர்.

(௩௬௨) வருஷத்திலே அவனுடைய குமாரனாகிய கீர்த்தி நீ மெகவருணன் இராசாவாகி (௨௮) வருஷமாசுசெய்தான். அவனுடைய இராச்சியபாரத்தின் ஒன்ப

தாம்வருஷத்திலே தந்த புரத்திராசாவாகிய குவசேவகனுடைய குமாரத்தியும் மருமகனும் தந்த புரத்திலிருந்து முன் குறித்த புத்தனுடைய வலது தாடியின் வேட்டைப்பல்லைக் கொண்டு வந்து சேர்த்து அவர்கள் சதுரக்கோறையின் இரவெல்லை யென்ற ஆரிலே குடியிருந்தார்கள். அத்தந்தசேஷம் இப்போ கண்டியில் வைத்து வணங்கப்படுகின்றது. இராசா தன்றகப்பன் குறைவேலையாய் விட்டிருந்த மகாமண்டபத்தையும் சயத்த வனராமாயக் கோபுரத்தையுங் கட்டிவித்து (௮௮) விகாரைகளையும் பல குளங்களையும் வெட்டிவித்தான்.

(௩௬௩) லே அவனுடைய சகோதரனாகிய இரண்டாம் தெட்டித்திசன் இராசாவாகி (௯) வருஷமிராச்சியமாண்டு தன் கையினாலே அநேக சித்திர சமூகங்களைச் செய்து பாழ்பட்டுக்கிடந்த பல திருப்பணிகளையும் புதுப்பித்தான்.

(௩௬௪) லே அவனுடைய குமாரனாகிய புத்தரசன் இராசாவாகி (௨௯) வருஷமாசுசெய்தான். இவன் வைத்தியசாத்திரத்தில் மிகு நியுணாயிருந்ததுமல்லாமல் அநேக பிணியாளிகளுடைய சீரங்களை பிணிகளுக்கு விலக்கிக் காப்பாற்றி ஒருவனுடைய தலையைப் பிழந்து அதற்குள்ளிருந்த மண்டைகத்தை எடுத்துத் திரும்ப அதைப் பொருத்திச் சுகமாக்கினான். அல்லாமலும் பத்துப்பத்துக்கிராமங்களுக்கு கொவ்வொரு வைத்தியனையும் ஒவ்வொரு புரோகிதனையும் அல்லது வேதபாரகனையும் நியமித்து அங்கங்கு பல பிணியாளிகளுக்கு காதுசாலைகளையும் அவர்களுக்கென்ன வஸ்திரங்களையும் நியமித்து மகாவிகாரையை (௨௯) முழும் மேலாகக் கட்டி இன்னம் பல திருப்பணிகளையுஞ் செய்தான்.

(௩௬௫) லே அவனுடைய பிரதமகுமாரன் இரண்டாம் உபத்திசனிராசாவாகி (௪௨) வருஷமாசுசெய்தான். அவனுடைய இராச்சியம் முழுதுக்குள்ளும் கருப்பணிகளை குருடர் செவிடர் முடவர் முதலிய உணர்ச்சு அன்னத்தியாகம் பண்ணுவதற்கான அன்னசாலையுண்டிபண்ணிவித்தான். இவனுடைய இராச்சியகாலத்தில் இலங்கையிலே ஒரு பெரிய பஞ்சமும் மழைத்தாழ்ச்சியுமுண்டாயிருந்தது. அவன் அத்தனகல்லல் மிகவுஞ்சிறப்புப்பொருந்திய ஒரு விகாரையைக் கட்டிவித்து பொல்லாமழுத்திய ஓட்டினாலே அதை வேய்ந்து பொல்லன்று வைக்குக் கிட்டிமானத்திலே தூப்பா ஓயையென்னுங் குளத்தையும் இன்னும் வேறு குளங்களையும் வெட்டிவித்தான்.

(௩௬௬) லே, அவனுடைய தம்பி மகாநாமனவனைக் கொன்று தானிராசாவாகி (௨௨) வருஷமாசுபுரிந்தான். இவன் தன்றமையன் பெண்ணைப்பாரியாக்கி ஒரு ஆதலர்சாலையையும் (௩) விகாரைகையுங் கட்டிவித்து மகாவிநயனாயிருந்த புத்தகோசனென்னப்பட்ட ஒரு குருச

ப்புத்திவிவிருந்து வந்து புத்தனுடைய வாக்கியங்களின் பேரில் வியாக்கியானங்களை எழுதித் தான் கட்டின சிலோகங்களை யுமத்துடனே சேர்த்து அவைகளுக்கும் வியாக்கியானம் எழுதினான்.

(௩௬௭) லே அவனுடைய குமாரனாகிய சோதிசேனன் இராசாவாகி அன்றைய நிறைத்திலே தானே சங்கையென்னும் அவனுடைய சகோதரியினால் நஞ்சிடப்பட்டிக் கொல்லப்பட்டான். மேற்சொன்ன சங்கையென்பவளை இரண்டாம் இலமினித்திசன் விவாகம்பண்ணி இராசாவாகிச் சட்டகாயக்காவென்னுங் குளத்தையும் வெட்டிவித்து இராச்சியம்பண்ணி ஒரு வருஷத்துக்குள்ளே இறந்து போனான்.

(௩௬௮) லே, அவனுடைய மந்திரி மித்தசேனன் என்பவனை இராசாசனத்திலேற்ற அவன் இராசாவாகி விந்தனையிலே மயங்களுக்கோபுரத்தைச் சுற்றவரச் சுவரெடுப்பித்து ஒருவருஷமளவாக இராச்சியம்பண்ணியிருக்கிறகாலத்திலே மற்றக்கரையிலேயிருந்து வந்து சில தம்பிமுத்திவின்மேலே யுத்தம்பண்ணி அவனையுங் கொலைசெய்ய இராச வமிசத்தினுள்ள பி ரபுக்களுந் தலைவரும் ஒளிப்பிடங்களைத் தேடி ஒதுங்கிக்கொண்டார்கள்.

(௩௬௯) லே, அத்தம்பிமுறிவொருவனாகிய பாண்டிவென்பவன் இராச்சியம்பண்ணத்தொடங்கி (௩) வருஷம் அரசு புரிந்தான்.

(௩௭௦) லே அவனுடைய குமாரன் பாரிந்தனிராசாவாகி (௮) வருஷமிராச்சியம்பண்ணினான். முன்பொரு காலத்தில் தீவிற்பலதூக்கிலும் மறைத் தொளித்திருந்த இராசவமிசத்தாருக்குள் தானுசேனன் என்பவனுஞ் சிலத்திசனென்பவனுமாக இரண்டு குமாரர் இருந்தார்கள். அவர்களில் முத்தவன் தன் மாமன் மகாநாமத் திருஞ்சுவலத்திற் படித்துக் குருவாகவருந்து சிலகாலமான பின் இராச்சியத்தைப் பிடிக்க நாட்டங்கொண்டு குருவேலத்தை விட்டு ஆட்களைச் சேர்த்து பாரிந்தகுடனோடே யுத்தம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தான். பாரிந்தகுடனிற்றுபோக,

(௩௭௧) லே, இராசபாண்டிவின் தம்பியான குடபாரிந்தனிராசாவாகி இரண்டுமாசமிராச்சியம்பண்ணினபின்பு தானுசேனனோடே யுத்தம்பண்ணி இறந்து போனான்.

அவனுடைய சகோதரனாகிய தாதியன் அவனுக்குப் பின் இராசாவாகி (௩) வருஷமிராச்சியமாண்டு அவனுந் தானுசேனனுடைய யுத்தத்திலே கொல்லப்பட்டான்.

(௩௭௨) லே, அவனுடைய சகோதரனாகிய பிதியன் இராசாவாகி ஏழுமாசுமிராச்சியமாண்டபின்பு அவனுந் தானுசேனனுடைய யுத்தத்திலே இறந்துபோனான்.

தொடர்ச்சி.

MORNING STAR.

Jaffna, April 24th, 1845.

RELIGIOUS ZEAL WITHOUT LOVE.

No expression, no sentiment, has ever been more abused, than that of the Apostle.—“Do all to the glory of God.” It has been employed to disguise the most improper motives, and never more frequently, nor more profanely employed, than when it has been used to give a character of religious zeal to actions which every eye could discern originated in an unmixt selfishness. It is to be feared, that when the secrets of all hearts shall be disclosed, it will be found that, while much has been *professedly* done for the glory of God in the affairs of religion, pure zeal for God's glory is a very rare thing. Certain it is, that much of what has been carried on under the authority of this truly sublime phrase, has emanated from a far less hallowed principle. The Gospel has been preached by ministers; places of worship have been built by hearers; distant lands have been visited by missionaries; yea, imprisonment and death may have been sought by martyrs, in some cases, not from pure zeal for God's glory, but under the influence of selfishness. All sorts of artful practices have been supported, all kinds of stormy passions have been indulged, all kinds of injuries have been inflicted,—under the pretence of glorifying God; but which in fact, are to be ascribed to this disposition. When a man is identified with a party, that party is himself, and what he does for the one, he does for the other.

Rev. J. A. James.

PURE PATRIOTISM.

Pure patriotism is a scarce virtue, and is found but rarely in the breasts of those who are loudest in their praises and professions of it. Many a noisy and self-eulogized patriot—many a zealous supporter of public institutions—many an active reformer of popular errors—many a liberal contributor to humane or religious societies—could their motives be exposed, would be found to act from no higher aims than to get a name for themselves, and to be praised by their fellow creatures.—*ib.*

EVIL OF A SUSPICIOUS TEMPER.

There are some persons of a peculiarly suspicious temper, who look with a distrustful eye upon every body and upon every action. It would seem as if the world were in a conspiracy against them, and that every one who approached them came with a purpose of mischief. They invert the proper order of things, and instead of imputing a good motive till a bad one is proved, impute a bad one till a good one is made apparent; and so extremely skeptical are they on the subject of moral evidence, that what comes with the force of demonstration to the rest of mankind in the way of establishing the propriety of an action, scarcely amounts in their view, to probability. Those who suspect every body are generally to be suspected themselves. Their knowledge of human nature has been obtained at home and their fears in reference to their neighbors are the reflected images of their own disposition.—*ib.*

DEPARTURE OF FOUR MEDICAL STUDENTS FROM CALCUTTA TO ENGLAND.

The departure of four students to England who are men of good standing in the upper ranks of society, independent of the object which takes them across the ocean, is an event of the deepest interest. It betokens the weakening of those deep-rooted feelings which condemned the Hindu to remain within the limits of his own country. The horror with which the more bigotted Hindus regarded a voyage across the ocean may not have been diminished in virulence, but it is evidently losing its effect. The bigotry which led to the expulsion of Dwarkanath Tagore from orthodox society, because he had visited the land of the unclean, has been unable to restrain others from following his enlightened example; and we learn with no small satisfaction, that the Raja Radhakanter Deb who stands at the head of the orthodox community in Calcutta, has countenanced the present journey by a donation. Now that the ice has been so repeatedly broken, and a voyage to England has begun to lose its terrors, we may expect others will be induced to follow this track in rapid succession, and that the young natives of fortune and education will at no distant period embark on the steamers and visit Egypt and travel thro' the various countries of Europe, instead of going on pilgrimage to Juggunath, or offering the funeral cake at Gaya, or visiting the sacred monkeys and shrines of Benares. We can scarcely fancy any thing more likely to accelerate the dissolution of those prejudices which retard the civilization of India, than the growth of this desire in the natives to mingle with the civilized world in Europe.

Turning to the more immediate object of this visit, the acquisition of the highest professional knowledge in the best schools in England by native medical students, we look with surprise at the rapid progress which has been made during the short period of ten years, in the removal of prejudices which once appeared to be inveterate. When the establishment of the medical College was under discussion, it was considered extremely doubtful whether native youths could be prevailed on so far to violate the prejudices of caste as to attend a dissecting room. In a short time, however this prejudice was overcome, and natives of high caste were found ready to carry forward their studies by the dissection of bodies, which it had hitherto been deemed pollution to touch. But if any man had even then predicted that before the college had been established ten years, some of its most eminent students would not

seruple to leave their native land, and proceed to England to complete their medical education, he would have been deemed a wild visionary. Yet we have lived to witness this singular and gratifying change in the feelings of the natives. Nor is there any thing extravagant in the hope, that it will soon become the fashion to adopt this plan of improvement, and that our most eminent medical students will consider their professional training incomplete, till they have attended the lectures of the most distinguished surgeons in London. It is no longer ridiculous to suppose that before twenty years more have elapsed the country may enjoy the services of fifty native students who have completed their medical education in the hospitals of London and that Government will be called to establish a distinctive rank for those who have graduated in England. We find that those who have mastered the English language in Calcutta, and are anxious to turn it into a means of subsistence are now at the head of flourishing pay schools in its vicinity, in which they impart to others the knowledge they have themselves acquired; why should not the most eminent of our medical students, after having completed the circle of professional acquirements in England, establish themselves in the more respectable towns in the interior, and, while they administer the healing art with success to a circle of patients, also open schools of medicine for the instruction of others, and thus diffuse sound medical knowledge through the country, to supersede the quackery of the present race of barber Surgeons!—*Friend of India.*

Colombo Academy—We understand, that it was lately decided by the school commission to give *Diplomas* to the students of the Colombo Academy on completing their course of studies, in addition to the “*Turnour exhibition*” of £10 annually. However much these may be prized, we cannot see any reason why a *Writership* should not also be given occasionally as a prize to be contested for by the students of the first class in that institution. Such a prize to the Natives would be irresistible, and have the effect of convincing them at once of the importance attached by the Government to a liberal education; whilst on the other hand the students themselves would be induced to persevere in their studies, not only for academical honors, but for the more substantial one of being placed in a prominent position in the service of their own country.—*Col. Obs.*

MALABAR COOLIES ON CEYLON.

We are informed that a Missionary at Tinnevely has just published a Pamphlet in which he says that Coolies on the estates in Ceylon are served with a *daily allowance of spirits*, and that they are thereby greatly demoralized. This declaration, we are also assured, is operating materially against the departure of Coolies from all the villages over which some 18 Missionaries hold (and deservedly so we believe) considerable influence, and from which Labourers have been in the habit of emigrating to this Island.

We exceedingly regret that such a statement should be put forth—because in the first place it is most erroneous, and in the second it may have an injurious effect by alienating the Planters from the Missionary labours that have been commenced in Ceylon for the benefit of these very people.

From experience of all details connected with planting, and enquiries which we have just made from parties extensively engaged in estates, we confidently affirm that no such custom prevails; and we now call upon any person in the island to contradict this assertion if he can.

We of course acquit the well-meaning missionary, who has probably felt it to be his duty to warn the natives over whom in the providence of God he is placed as “one who must give account” of any intentional misrepresentation, as he was probably misinformed, and we trust that he availed himself of the best authority within reach before he hazarded such an assertion. But now that he is assured of his error, we trust he will be no less willing to correct it, and thus obviate the evils which it is calculated to inflict both upon the planters of Ceylon and the enterprising Natives of Tinnevely.—*Obs. 3d. April.*

CRUELTY OF CASTE.

DEAR MR. EDITOR,

Amongst the many acts of philanthropy and benevolence which have transpired under the happy reign of our most gracious sovereign queen Victoria, the liberation of the west India slaves by the payment of 20 million of pounds sterling, and the measures which have lately been taken to abolish the slave trade, and rooting out slavery entirely in Ceylon, are worthy of eternal praise.

But Mr. Editor there is cruelty manifested in Ceylon, and on the Continent of India which may be regarded as worse than that of slavery: I mean the distinction of caste, by which more evil results to a large portion of the inhabitants of the above mentioned places than would be the case if they were under the yoke of slavery. Suppose a man of low caste meets with an accident, will persons of high caste assist him? When he falls will they lift him up? When his house is on fire will they attempt to extinguish the flames? or to save his person or property? If he is thirsty will they permit him to draw water from their wells? or drink it from their vessels? When he is sick will the Doctor attend him? Will the washerman wash his clothes? or the barber shave him? No; when a low caste man has to go to the high caste man's house he must go and sit very far from the house, and whenever he is met by one of them he must inform him that he is of unclean caste, and cannot therefore be touched, and if he act contrary to his caste although from necessity, he must submit to punishment.

Dear Sir, according to the heathen faith of Metempsychosis a dog is said to be the lowest birth in the world, but I say the dogs are better off in the world than low caste men; for dogs in European's houses, eat in their plates, sit in their chairs, play with their children, sleep on their laps, are caressed by their hands, and in fact treated as if one of their own offspring. In corroboration of the above statements I shall call your attention to the following few facts which should you be pleased to publish them, will I hope throw some light on the subject.

Some years ago, a low caste man fell from a tree and was to all appearance in a dying state, some high caste men happened to be on the spot and seeing the poor man in that distressed condition, afforded him no help whatever, but looked on as if he were merely a brute creature. An English gentleman who was taking his evening ride seeing the accident which befell the poor fellow went up to him, and asked those who stood by to raise him a little in order that he might ascertain to what extent he had been injured, but ah! sir they refused to touch him because he was a man of low caste. The

gentleman unable to restrain his indignation at the cruelties engendered by the distinction of caste severely reproved them whilst they slyly left the place: did not the conduct of these men, Mr. Editor, manifest the cruel effects of caste, while the English gentleman who was not influenced by any such distinction felt pity for the poor man, and did all in his power to render him assistance.

On another occasion a horsekeeper having had his head broken by a kick from a horse dropped down on the spot breathless and covered with blood. An English doctor was sent for, who finding the man in a dangerous state, thought it advisable to have his head shaved in order that he might dress it, a barber who was on the spot was desired to perform the operation; but what was his answer, Sir? he is a low caste man, therefore he would not do it.—The Doctor threatened to beat him, which of course had the desired effect. Fear of the Doctor compelled him to do it, but mark the result Mr. Editor; his fellow barbers shamefully reproached him for this act, and his high caste customers not only abused him, but also abandoned him their service: is not this another proof of the cruelty of caste?

A native Christian while travelling in the interior engaged a low caste man to carry his baggage. The day being hot and their walk long, they were both thirsty, and fatigued, and hastening to the nearest village, went to a house and begged for some water. One of the inmates came out, and pointed to the well, and to the bucket for drawing the water with, the Christian then desired his man to go and draw some water, which however he hesitated to do. The Christian knowing that it was on account of his caste said, no matter about your caste go and draw the water, upon which the man let down the bucket into the well for to draw, but the man of the house seeing this, and hearing what had been said by the Christian, instantly ran out and knowing the man who was drawing the water to be one of the low caste, sprang upon him like a tiger and throwing him down beat him several others: also came forward at the same time, and kicked and beat him, as he rolled on the ground. The Christian seeing this attempted to rescue him from their hands, but alas! he also shared the same fate. Mr. Editor, Is this Cruelty less than that to which slavery subjects one to?

I shall adduce one fact more. The house of a man of low caste who lived in the neighbourhood of high caste men, happening one day to be on fire, himself and his wife cried out in great distress, but although several of their neighbours came together at their cry they neither attempted to extinguish the flame nor rescue the property of the poor man, but having stood for sometime as idle spectators of the distressing scene went quietly away.

These, Mr. Editor, are only a very few instances of the cruelties that result from the observance of caste.

In villages which are far from cities and towns, the people of low caste though able, and willing to learn foreign languages, and to engage in the study of arts and sciences, to build fine houses, dress neatly and live respectably, yet fearing their high caste neighbors, bury their money in the ground, and sighing deeply, live in a state of begging. In many places even to this day the low caste women may be seen with their breasts uncovered, their clothes above their knees, which is not owing to their poverty, but to the influence of caste; is there greater oppression than this?

The evils which arise from the observance of caste are hurtful not only to the people of low caste, but to all in general; for it destroys the peace of the country by creating pride, revenge, hatred, malice, deceits, quarrels, law-suits, stabbings, woundings, murders, incendiarism, plunders, &c. these are very common on the Continent of India happening almost every year, as the diaries of the Courts of Justice and reports of the News papers also bear ample testimony to.

But Mr. Editor, we look for better days, for we thank God that the Government of Ceylon being aware of the banefulness of caste has instituted such laws as treat all classes alike without respect of any such distinction. I am sorry to say however that the Government has not laid the axe at the root of the tree, for so long as caste is entered in public writings, and individuals are called out in Courts according to their respective castes, it cannot be annihilated but will continue to exercise its direful influence; if you therefore dear Mr. Editor through your valuable paper will represent to our gracious Queen and our most excellent Governors the cruelties which are inflicted by the observance of caste on the natives, both of Ceylon and Continental India, and thereby become instrumental in abolishing this evil, you will ever be praised as a public benefactor.

I am, Mr. Editor,

Batticaloe, 7th April, 1845. A Wisher of Hindu Welfare.

Obituary.—The Colombo Observer of the 10th inst. announces the sudden death of C. Webster Esq. Government Agent of Trincomalee on the 5th inst. He had gone out in the execution of his duty during the heat of the day in a Palanquin, and when about four miles from Trincomalee, was seized by a fit of apoplexy and expired before he could be carried home.

Correction.—The Observer states that Mr. Buller had not resigned the civil service, as was stated in his issue of the 31st ult. and transferred to our columns.

The Rev. W. Hickey, Missionary of S. P. G. F. P. at Trinichopoly, arrived at Dindigal, on the 27th. of March 1845, and performed Divine Service on Sunday Morning at 8 o'clock. —Rev. W. Hickey has taken charge of the Dindigal Missionary from the Rev. C. Hubbard, Missionary of Madura.

(From the London Mail, March 7.)

OVERLAND INTELLIGENCE.

The news by the present Mail will be found in several particulars of considerable interest.

The information filed by the Attorney General, at the instance of the East India Company, against Capt. Douglas of the Madras Army, has been tried in the Court of Queen's Bench, and the result is that the defendant has been convicted of having corruptly received, while Resident at Tanjore, the sum of 116,000 rupees, as gifts or presents from the Rajah and a further sum of 17,000 rupees from the Court of Poodecottah. It is a curious fact, that the oath taken by servants of the East India Company binds them “to account to the Government for all muzzors or presents in money or effects of any kind, which may be received from any native whatever,” while the act of parliament expressly declares the receipt of such presents to be an offence, even when for the use of the East India Company itself.

The proceedings upon Church matters, which recently distracted the diocese of Exeter, were brought under the notice of the House of Peers, by Lord Fortescue, upon the presentation of a petition praying some legislative enactment declaring what portions of the rubrics were to be considered still binding, as penalties were attached to the non observance of all, though some had fallen into disuse. Dr. Philpotts, as a spiritual lord, declined entering upon a defence; but ascribed his motives for insisting upon rubrical observances to the necessity of establishing uniformity of worship. Having condescended thus far, his Lordship took high grounds. He contended that the power of the sovereign was strictly temporal, claiming for the clergy the absolute right of spiritual supremacy, and denying the competency of Parliament to interfere in the matter—a doctrine, with the bearings and tendency of which most persons must have become familiar from the discussions which ended in the Scotch secession. Lord Brougham, of course, vindicated the legal dogma of the omnipotence of Parliament, but it was the omnipotence of the people with which the Bishop of Norwich was pleased. He rejoiced to find that they had successfully resisted the Romanist tendencies of the revived forms, and contended, that as a strict obedience to the entire rubrics was impossible, their obligation was at an end—for if obeyed they must be obeyed as a whole, and no individual had a right to select parts to adhere to and parts to disallow. Against this doctrine, however, the Bishop of London protested, and thus the matter dropped.

The news from America is chiefly important as far as it relates to those subjects which influence the relations subsisting between England and the United States, and as regards these the proceedings in Congress have been most interesting. In the Senate, the Committee on Foreign Affairs have reported unanimously against the annexation scheme propounded by the Representatives. Mr. Benton has introduced a fresh bill for the formation of a state out of the republic of Texas, upon terms to be agreed upon by the Governments of both Texas and America, and the friends of the measure have succeeded by a majority of one in withdrawing it from the consideration of the Foreign Committee, but its success is still very problematical. In order to throw ridicule on the entire subject, the abolitionists have presented petitions praying that Canada may be annexed to the United States. In the discussions on the bill for the occupation of Oregon, a spirit of bitter animosity was manifested towards England, which was rebuked by Mr. Adams and others; who being unable to offer an effectual resistance, were forced to accept the measure, having succeeded, however, in introducing a clause providing that it shall not come into operation till after twelve months' notice has been given to England. The bill was passed by a majority of 140 to 50 votes, and subsequently read twice in the Senate, and referred to a special committee. Pennsylvania has paid the interest due in February upon her debt, an event which was celebrated with public rejoicings. The intelligence from Mexico is to the effect that Santa Anna, after having received several repulses before Puebla, had made his submission to the new Government.

Nothing has occurred in France which materially changes the aspect of political affairs. It is evident that the opposition only await a favourable opportunity for fresh attacks, and that M. Guizot, with this knowledge, and some reason to suspect the sincerity of Court favour, is hurrying through the business of the session. The Minister has decided on reducing the interest on the public loans. Much indignation is expressed in Paris, as to the failure of Mons. Lagrange's efforts to obtain from the Celestial Court some exclusive privileges for France, in the Treaty signed at Macao, 29th October, 1844.

The Swiss Diet has assembled, and things on the whole wear a better appearance, as agitation is rather on the decrease. The four great powers have signified to the Confederation their determination to maintain the Constitution of 1815, accepted by the Cantons, and not to permit the Federal part to be infringed, nor a civil war to take place. It seems, however, that they recognise the expediency of removing the Jesuits.

உதயதாரகை.

சுஅாசுடு (வா). சீத்திரை மா. உச தேதி.

திருநெல்வேலி.

திருநெல்வேலியிலிருக்கின்ற ஒரு பாதிர்யார் இச்செல்லு பிரசாஞ் செய்த பத்திரிகையொன்றிற் காண்கிற படி இலங்கைத் தீவிர பற்பல இடங்களிலுஞ் செய்கைபண்ணப்பட்டு வருங் தோட்டங்களிற் பிரதேசத்திலிருந்துவந்து கூலிக்குச் செய்யுமாட்களுக்குத் தோட்டத்து முதலாளிகள் நான்வித்ததீற் சாராய முதலிய வேறியுள்ள பதார்த்தங்களைக் கொடுக்கிறதினல் அவர்களுடைய நடைக் கழிவுவாயுவேதுவாயிருக்கின்றதென்றுதான்.

காரியம்படிபயிர்ப்பதால், இன்மேல் வடக்கேயிருந்து இலங்கைத் தீவுக்குக் கூலிக்காரர் வாச் சம்மதியாமலிருக்கிறதற்கேநியாமாயிருக்கின்றது. இலங்கைக்கு வந்த கூலிக்காரருக்குச் சாராய முதலியவற்றைக் கொடுக்கிறார்களென்று மேற் சொல்லிய பாதிர்யார் செய்திய யாவர் தப்பு. அல்லாமலும் இவ்வீத தாப்பித்ததை எழுதிச் சகலருமறியப் பிரசுத்தப்படுத்தினதாற் றேட்டங்களுக்கு முதலாளிகளாய் இருக்கப்பட்டவர்களிப்பொழுது தங்களிடமிருந்து கூலிக்குச் செய்து பிறைக்கிறவர்கள் துணைப்பட்டுக் கிறிஸ்து மார்க்கத்திற் செரும்பொருட்டெண்டாக்கியிசையோன்வேலகளையும்விடவேறுக்கொள்ளவேண்டிவருவது. நாங்களுமில்லீத சாராயங் குடிக்கக் கொடுக்கிறார்களோவேன்று கூடியளவுக்குச் சகல இடங்களிலும் விசாரித்தறிந்தவருக்கு இப்பிரசுத்தப்பட்ட யாதென்றும் நடக்கவில்லைவேண்டுமாற் சம்மதியக்கேள்விப்பட்டுமாம். ஆகையால் இலங்கையிற்றேட்டங்களுக்கு முதலாளிகளாகவிருக்கப்பட்டவர்கள் தங்கள் கூலிக்காரருக்குச் சாராயமுதலிய வேறியுள்ள பதார்த்தங்களைக் குடி

க்கக் கொடுக்கிறார்களென்று மேற்கூறிய பாதிர்யாருக்குப் போய்ச் சொன்னவர்கள் தப்பில்களென்று தீர்க்கத்தீர்க்கமான நியாயமுண்டென்று திருட்டாந்தமாய்க் காண்கிறோம்.

சும்புகோணத்தல் Society for Promoting Christian Knowledge என்னப்படாமம்பெருந்திய சங்கத்திற் சுவீசேஷப்பிரசங்கியாயிருந்து சுஅாசுடு என். ஆண்டளவுல் மரணமடைந்து போனவாய்கிய சங்கைப்பெருந்திய விசுவாசநாதநாட்டியயிரின் சுருக்கமான சரித்திரம்.

உலக இாட்சகாக்கிய இயேசுக்கிறிஸ்துவானவர் இவ்வலகத்தில் மனுவருவேடுத்துப் பாலிகளாகிய இவ்வலகத்தானால் பாவத்தின் அடிமைத்தனத்திலிருந்து மீட்டு இாட்சிக்கும் பொருட்டேபாமசத்திய வேதமார்க்கத்தை அருள்செய்தார். இந்தத் தீவ்வியமான மார்க்கம் அக் காலத்தில் நவமாயிருந்துஇவ்வலகத்தார் அரியாத விசேஷமாகிய கடவுளினுடைய இலட்சணத்தையும் பாலிகள் இாட்சிக்கப்படும்திதத்தையும் தேளீவாய் அறிவித்திருந்தும் “யேதார்த்தமலகத்திற்கு வினோதமென்ற பழமொழியின் படி” இந்தச் சத்திய வேத மார்க்கம் அக்காலத்தில் இருந்த உலக னூனிகளால் வினாதிக்கப்பட்டிருந்தாலும்தின் தீவ்விய தானானாகிய இயேசுக்கிறிஸ்துநாதர் செய்த பலத்த திருட்டாந்தங்களுளிலே இந்தக் கிறிஸ்த மார்க்கம் மெய்ப்படுத்தப்பட்டு உலகமெங்கும் பிரசுத்தமாகிப் பல மாய் வளர்ந்து அனேக தேசங்களிலிருந்து அஞ்ஞான விருவையோட்டு மெய்வெளிச்சமும் நீதியின் சூரியனுமாகிய பாம சுவீசேஷம் பிரகாசித்துக்கொண்டு வரும் போது அதின் வினோதிகள் அதை அழிக்கும்படியாக மிதந்த வினோதன் செய்து கிறிஸ்தவர்களை மிதந்த உக்கிரமாய்த் துன்பப்படுத்திச் சொல்லிமுடியாத வேதவகை கினிலுவர்களை வாத்தியம்அனேகம் இலட்சம் பேரைக்கொலைசெய்துவந்தார்கள். அப்பொழுதிருந்துகிறிஸ்தமார்க்கம் அதற்குசொன்றுமஞ்சாமலே அவைகளேல்லாவற்றையும் வெற்றிசிறந்து பூர்விகத்திலேதானே விக்ரகமாகமெய்விகவாசனதலத்தின் பெட்டிக்கமுன்பாகக் கீழ்விரிந்துகொண்டதுபோனதுபோலச் சாமுவேலும், அதிகாரம் அந்த இாட்சியங்களிலுள்ள விக்ரகாசன துண் மார்க்கங்களும் லவுகீக ஆஸதி, கல்வி, தந்திரம், வல்லமை முதலானவைகளையடையாத அந்தப் பன்னாண்டு ரோகன் பிரசங்கம்பண்ணிசைவிசேஷத்திற்குமன்நல்லமல்லவில்கியோடிப்போயின. இந்த மெய்யான மார்க்கத்தை யுண்மையாய்ப்பற்றிக்கொண்டவர்கள் இசுபா நன்மையை அடைந்தார்கள்.

இவ்வியமகவே இந்த மெய் மார்க்கம் இந்த இந்து தேசத்திலுமித்து மென்மேலும் பிரகாசித்துக்கொண்டு வருவதினிலே இரளிளும் மாண நிறவிலும் இருக்கும் இந்த தேசத்தாரில் அனேகர் அஞ்ஞானம் என்னுமுடாந்தகாத்தை நழுவவிட்டு மெஞ்ஞானமாகிய பாம சத்திய வேதத்தைக் கேட்டடியாய்ப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். இவ்வியமாய் அனேக வருஷங்களுக்குமுன் உலகஇாட்சகாக்கிய யேசுக்கிறிஸ்துவை அறிகிறஅறிவைஇந்தஇந்துதேசத்தில் பாம்பப்பண்ண அனுப்பப்பட்ட உத்தம குருக்கள்மார்கள் மாதிரிம் இந்தப் பாம சுவீசேஷ ஊழியத்திற்குத்தேவல்லாம் செய்யக் கூடாதிருந்தபடியிலே இந்து இந்து தேசத்திலே பிறந்து வளர்ந்தவர்களுக்குள் எவர்கள் கிறிஸ்து இயேசுநாதருக்குத் தங்கள் மனதை ஒப்புக்கொடுத்து உண்மையாயும் தேவபத்தியாயும் நடக்கிறார்களோ அவர்களைப் பாபானுடைய சித்தத்தின்படி குருவாய் அபிஷேகம்பண்ணப்பட்டு இங்கிலாந்து தேசத்திலிருக்கும் மென்மையுள்ள சங்கத்தாரின் உத்தாவுபிரகாரம் பழய உத்தம குருக்கள்மார்களாலே அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டவர்களுக்குளொருவாக்கிய, விசுவாசநாதநாட்டயார் பாண்டிவள நாட்டைச் சேர்ந்த இாசபானமென்னும் ஒரு சிறு கிராமத்தில் கவனச் சாதியான தாய்தகப்பன்மாருக்குப் பிறந்தவர். இவரும் இவருடைய பெற்றோர்களும் ஆத்தமத்தின்படியேயும் சரித்தின்படியேயும் மிதந்த தரித்திராரும் எரியவர்களமாயிருந்துஅஞ்ஞானமென்னும் அந்தகாத்தினால் மூடப்பட்டிருந்தார்கள். அக்காலம் இந்த இந்து தேசம் மகாகனம் பொருந்திய பிரிட்டிஷகாண்கெந்தோருடைய துரைத்தனத்துக்குப்பட்டு புத்தான காலமாகையால் அப்போது பாண்டிவள நாட்டிலிருந்த பானப்பட்டூக்காரர்கள் குடிக்குத் வினோதமான கலகம் செய்ததிலேயும் அத்தருணத்தில் நேரிட்டகொடிய பஞ்சத்தினிலேயும் மிதந்த இக்கட்டில் வருத்தமுடியவில்லாததிலே தன் சேனை தேசத்தை விட்டுத்தாய் தகப்பன்மாரோடே கூட அனேக தேசங்களில் தேசாந்திரிகளைப்போலே தங்கியிருந்து கட்சியிலே கும்பகோணம் வந்துசேர்ந்தார்கள். இவ்விடத்தில் மகா கனம்பொருந்திய சுவாச்சமாமுனீயவர்களாலே கட்டப்பட்ட கொவில் அக்காலத்தி

ல் உபதேசியாயிருந்த யோசேப்பின்னையென்பவர் இவர்களுடைய சீர்நருவாகத்தையும் இக்கட்டையுங்கண்டு அவர்களுடைய நிலமைக்காக மிகவும் பாதுபித்து தன்னால் கூடிய ஒத்தானசகை அவர்களுக்குச் செய்துமன்றி எல்லாத்திலும் விசேஷமாகஅடிக்கடி உலக இாட்சகரை அவர்களுக்குப் பிரசுக்கித்துக்கொண்டுவந்தார். இவ்வியமாய் அவர் அவர்களிடத்தில் இடைவிடாத சம்பாஷணை செய்து வந்ததினிலே அவர்களை முடிய அஞ்ஞானமென்னும் காரீரின் நீங்க மெய் வெளிச்சம் அவர்கள் மேற் பிரகாசித்தத்துடங்கினதுமன்றி இவர்களைத் தஞ்சாலுரிலிருக்கும் கனம்பொருந்தியபோதனாகிய சுவாச்சியயாவர்களைண்டைக்குக் கூட்டிக்கொண்டுபோனார். அியாவர்கள் இவர்களுடைய பூர்வ கோத்தித்தை விசாரித்து பின்பு அவர்கள் விரும்பிக்கொண்டிருக்கிற ஆத்தம இாட்சிப்பைச் சுவீசேஷத்தினிலேமாதிரிம்அடையக் கூடுமென்று அஞ்ஞான மார்க்கத்தின் தப்பிதங்கவையுமிதனும் மன்தர்களுக்கு வருங் கெடுதலையுமியவர்கள் மனத்திற்றுத் திருத்தியுண்டகிற வலாக்கம் போதுவித்தார். அப்பொழுது இவர்களுக்குண்டான இனந்த சந்தோஷத்தினிலே இதுவே இாட்சிப்பின் மார்க்கமென்று மெய்யாய் அறிந்துகொண்டோமென்றும் இதுமுதல் அஞ்ஞான மார்க்கத்தையும் அதின் வேஷத்தையுங்கவாந்துபோடுகிறோமென்றுமே சொல்லி அறிக்கையிட்டார்கள். அப்போது அய்யர் மிதந்த சந்தோஷப்பட்டு சிறு பிராயமாயிருந்த விசுவாசநாத நாட்டயிருக்கும் இவருடைய தகப்பன் தாய்க்கும் கிறிஸ்துமார்க்க உபதேசங்களேல்லாவற்றையும் படிப்பித்துக் கொடுத்துப் பிதாக் துமான் பிரசுத்தாவியினுமத்தினிலே ஞானவானகையக் கொடுத்துத் திருச்சபையிற் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டார்கள். * இவ்வியமாய் அவர்கள் ஆத்தம ஈடுற்றத்திற்கான நல்ல மெய்ச்சலகக் காட்டினது தவிர விசுவாசநாதனைப்பவரைத் தம்முடைய சொந்தப் பின்னையாக ஏற்றுக்கொண்டு கிறிஸ்துமார்க்கத்தின் வேத சாலதிறங்கவையும் போதுவான படிப்புகவையும் போதுவித்ததுமன்றிஇவருடைய தாய் தகப்பமாருக்குச் சரிா போசிப்புருக்கடுத்து வேலகவையுங் கற்பித்து அன்பாய் விசாரித்துக்கொண்டு வந்தார். இந்தப் பிரகாரம் விசுவாசநாதனைத் த போதனாகிய சுவாச்சமாமுனீயினால் தேவ வணியுத்திற்கடுத்த படிப்புகவாக்கற்றுக்கொண்டுமமுடைய பாலிய வயதிற்குனே தஞ்சாலுர் மிசியோன் பள்ளிக்கூடத்தில் உபாத்தியாக நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் போது, ஆசார். ஆண்டளவுல் கனம்பொருந்திய சேர் அய்யாவர்களாலும் கோலோப் ஜயாவர்களாலும் உபதேசி உத்தியோகத்தில் வைக்கப்பட்டு, யசூ. இ. வருஷக்காலங்களாய் தஞ்சாலுர் இாட்சியத்திலும் திரு நெல்வேலி இாட்சியத்திலும் பாம சத்திய சுவீசேஷத்தைக்கிறிஸ்தவர்களுக்கும் அஞ்ஞான்களுக்கும்அறிவித்துப் படிப்பிலும் புத்தசொல்லுகிறதிலும் உபதேசத்திலும் நிலைகொண்டு வேட்கப்பட்டாமற் சத்தியத்தை நிதானமாய்ப் பகர்ந்துகொடுக்கிற உத்தம வேலையானகிச் சத்தியத்தை அவரின் நல்வாக்கினிலும் நன்னடைக்கையினிலும் மாட்சிமைப்படுத்தினதினிலே இந்த இந்துகளுக்கு முந்தி வந்து கண்காணியக்கிய Rev. Dr. Middleton அவர்கள் உத்தாவிலும் இங்கிலாந்து இாட்சியத்திலேயுள்ள The society for promoting christian knowledge என்கிற சோசியிட்டியருடைய உத்தாவிலேயும், துஅாமளம். ஆண்டு வைகாசி மாதம், உரு. ம. தேதி பரிசுத்தாவியின் முதல் திரு அருலை தஞ்சாலுரின் கோட்டை தேவாலயத்தில் கனம்பொருந்திய போல் அய்யர் கோலோப் அய்யர் ஞானப்பிரகாசநாதநாட்டயார் அடைக்கபாட்டய்யர் இந்த நாலு குருக்கள்மார்களாலே குரு அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டிருந்ததுதஞ்சாலுரிலும் தும்புகோணத்திலும் புத்தியோடும் பகத்தியோடும் தனக்கடுத்த மிகவும் கனமான போதக ஊழியத்தைச் செய்து, துஅாமளம். ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் திருநெல்வேலி இாட்சியத்திற்குப்போய் ஏற்கத்துறைய, எ. வருஷக்காலம் திருநெல்வேலி மிசியோனல் கிறிஸ்தவர்களுக்குத் தஞ்சாலுர் அனிகளாக்குக்கும் பாம சுவீசேஷத்தை அறிவித்து கிறிஸ்தவர்களுடைய ஆத்தம சரிா நன்மைகளுக்காக அவர் மிகவும் பிராயசப்பட்டு நயமும பழமுமாக சபையும நடத்திவந்து சனங்கள் பெரிற் பட்சமும சாந்தமுமள்ளவாயுந் திருச்சபைக்கடுத்த காரியங்களில் வைவாக்கியமுள்ளவாயுமிருந்து வேதத்தை வியாக்கியானம்பண்ணி அதைப் பிரசுக்கிக்கிறதில் பூரணசமர்த்தாயுமிருந்தார். மேலும் அவர் சபையிலுள்ள தாய் மாறுகளைத் திருத்தித் தம்முடைய சொந்தப்பணத்தினால் திருநெல்வேலியைச் சேர்ந்த இாண்டு வசர்களை

* அப்பொழுது விசுவாசநாதனைப்பவருக்கு ஏற்கத்துறைய, யெ. பிராயமும அவருடைய அஞ்ஞானப்பேர் ஆதிசங்காநாராயணன் என்றும் கிறிஸ்துவின் அவயவமான பிரிபாடு விசுவாசநாதனைன்றும் அழைக்கப்பட்டார்.

க் கீனாயத்துக்கு வாங்கி அவைகளைக் கீழ்த்தவர்களைக் குடியேற்றி அவர்களுடைய ஆத்தம நன்மைகளுக்காகவையான அனேக தருமங்களைச் செய்து பாமசத்தியவேதத்தைக் கீழ்த்தவர்களுக்கு மாத்திரமல்ல அஞ்ஞானிகளுக்கும் பிசங்கித்து அனேகரை நீக்கித் தள்ளாக்கினாரென்பதைப்பின்வரும் தோகையினுலே அறிந்துகொள்ளலாம்.

ஆசாயின ஹு த்தில் ௨௫
 ஆசாயி அ ஹு த்தில் ௫௨
 ஆசாயசு ஹு த்தில் ௩௪
 ஆசாயி ஹு த்தில் ௩௨

ஆக, உபநாசக. பெரை விக்ரீகாராதனயிலிருந்து கீழ்த்தவமான மார்க்கத்துக்கும் திருப்பினையிலே அவருடைய ஆண்டவரும் பாம சிசுமானாகிய கீழ்த்தவருக்குப் பிசங்கியினுலுஞ் செய்ப்பதிலுங் கெடுபவையெனப்பட்டும் அநேகம் பின்வாகவாய் பெற்றோன்பதை நாமேளியாறிந்துகொள்ளுகிறதும் இற்தேகேதுவாக மிசியோனாரியாகிய யேப. டுபோ. Abbe Dubois எழுதின புத்தகத்திற்கு விளக்கமாக James Hough என்பவரால் இங்கியாவிலுள்ள கீழ்த்தவர்களின் நிலைமையைக் குறித்து எழுதிய புத்தகத்தை வாசித்துப் பார்த்தால் இவர்கீழ்த்தவமான மார்க்கத்தில் வைத்திருந்து பத்தியவாக்கியத்திற்கும் ஒரு உத்தம கீழ்த்தவனுக்குண்டாகிய இவருடைய புண்ணிய நடக்கைக்கும் தாம் பெற்றுக்கொண்ட மேன்மையான ஆதிக்கத்திற்கு சிகர்த்தலும் பாத்தலும் யாதொரு குறைவுவாமல் அதைச் சரியாய் நிறைவேற்றிவந்தாரென்பதை நாம் கீழ்த்தவநிலைகொள்ளலாம்.*

பிற்பாடிவர்திருநெல்வேலி இராச்சியத்தை விட்டுக்கும்பகோணத்திற்கு, ஆசாயி ஹு த்தில் மார்றப்பட்டு தும்பகோணலேசியன்லே கீழ்த்து கொண்டு அதைச் சேர்ந்ததற்குள்லெபட்டு கந்திரிகேசியனென்னும் வட்டங்களைச் சாக்கீகாரதையாயும் உண்மையாயும் நடத்திவந்தாரென்பதைத் தஞ்சாவூரின் மாசி மிசியோனாரியாகிய Rev. L. P. Haubroe என்பவருடைய, ஆசாயி ஹு த்தில் இங்கிலாந்து லேபட்டு Rev Vising என்பவருடைய, ஆசாயி ஹு த்தில் வரவுத்தின் றிப்போர்ட்டு Rev A B Thompson என்பவருடைய, ஆசாயி ஹு த்தில் கட்சி றிப்போர்ட்டினாலும் அறிந்துகொள்ளுகிறதும் அந்த தமக்குக் கையாளிக்கப்பட்ட சபைமையாத்திராமல்ல, சும்பகோணத்திலுள்ள லெண்டன் மிசியோனாரிகளுக்கு முத்தியாக மேலப்படி. மிசியோனாரிகளில்லாதகாலத்தில் அவர்களுடைய வேலையைத் தாமேர்த்துக்கொண்டு அவைகளுக்கும் வேறு உண்மையாய் நடத்திவந்தார். இங்கிலாந்திலே அவர் ஒருபோழும் தோய்ந்துபோனதேயில்லை. அவருடைய பழக்கமான மிசியோனாரிகளும் துரைகளும் சபையாரும் அஞ்ஞானிகளும் மகம்மதமார்க்கத்தாரும் அவருடைய தேவபத்தியையும் தருமத்தையும் தயவையுங் கண்டு அவரை அநீகமாய் நேசித்தார்கள். இவ்வந்தமாய் இவர் தமது அருமொட்சகருளிய சுவீசேஷத்தை யவருக்கும் பிசங்கிக்கும் போர்ட்டு வேறு பயணங்களைப்பண்ணிப் பகல்பாத்தையும் உலட்டணத்தையும் தரித்தாத்தையும் பசியையும் இளைப்பையும் கீழ்த்தவர்களாலும் அஞ்ஞானிகளாலும் வந்த உபத்தியங்களுக்கும் பாடுகவையுஞ் சகித்து சமாதானத்தின் அனேகவருஷங்களாய் தன் சீவனின் நாட்களைக் கீழ்த்தவர்களுக்கென்றே செலவிட்டு ஏறக்குறைய அவருடைய ரூசு, பிசாயியாகிய, ஆசாயி ஹு த்தில் அசுலட்டு மொசம், சுங், தேதி தமக்குண்டான வியாதியினால் கத்தாவே என்ற ஆத்தமத்தை உமது கையால் ஒப்புவிக் கீழ்த்தவருடைய சால்லி இச்சீவனின் ஓட்டத்தை முடித்துத் தமது பாம சிசுமானைப் பரிபூணசந்தோஷத்துக்குள்ளாண்டு.

இவ்வளவாக பாபானுடைய ஊழியகாரண்கள் சுவாசநாதநாட்டயரின் சரித்திரத்தை சுருக்கமாய் முடித்தோம். அனால் அவருடைய தேவபத்திய மாயற்றதாயிருந்தமன்றி அவர் மனத்தாழ்மையை யே அணிக்ுகொண்டிருந்தார். நாத்தானுவேலைப்போலக் கபடமற்றவாயிருந்து அவர் உலகத்திலே கபடமில்லாமலே தீவ்விய உண்மையோடும் மாமிசத்திற்கேற்ற துணைத்தோடையல்ல பாபானுடைய சிருபையோடு சஞ்சரித்து நல்லமனச்சாட்சி பெற்றவாயிருந்தாரென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அவர் விசேஷமாய்ச் சீலுவையிலறையிட்ட இயேசுக்கீழ்த்தவையையன்றி வேறொன்றையின் சனங்களுக்கறிவிக்கவில்லை. அவர் கீழ்த்தவின் சீலுவையைக் குறித்து மாத்திரமேன்மைப்பாராட்டி எதுவாறியானவன்மையைக் குறித்துப் போல்லாங்கு சொல்லவந்தகேதுவில்லாமல் வேட்கப்பட்டத்தக்கதாகத் தமது உபதேசத்திலே விதர்ப்பில்லாதவருமாய்க் குற்றம்பிடிக்கக்கூடாத ஆகோக்கியுள்ள வசனத்தை பேசுகிறவருமாயிருந்தது

மன்றிப் பாமசுவீசேஷத்தில் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிற வேத்யோழுக்கத்தன்படியே அவர் பிசாயிசப்பட்டார். க. தீமோ. உம். அநீகமாய். எம். வசனம். அவருடைய நற்குணத்திற்குத் திருநெல்வேலி தஞ்சாவூர் சும்பகோணமனைத்துஞ் சாட்சிக்கோடுக்கும். ஆனால் விசுவாசநாதநாட்டயர் கந்தருக்கு முன்பாகத்தற்றற்றற்றவாயிருந்தாரென்று நான் சொல்லவில்லை. ஏனென்றால் ஆதாயின் தலத்தாருக்குரிய எல்லாரும் பாவிக்களானபடியால் அவரோ தம்மைப் பாலியென்றுங் தற்றவாயியென்றும் அறிக்கையிட்டு கீழ்த்தவருடைய புண்ணியபலன்களை நம்பினவாயிருந்தார். அவருடைய பாபானுடைய கிருபையினுலே தம்மாலானமட்டும் உண்மையுள்ளவாயிருந்தாரென்று சொல்லத்தணியலாம். மேலும் நீத்தியம்கீமைக்குப் பழுத்தவாக்க சமாதானத்தோடே மரித்து இப்போது தன் பலனை அனுபவிக்கிறார். புத்தியைக் கற்றுக்கொடுத்தவர்கள் ஆகாசமண்டலத்தின் ஓளியைப்போலையும் அனேகரை நீக்கித்தள்ளாக்கீனவர்கள் நட்சத்திரங்களைப் பிசாசித்திருப்பார்கள். தான்யேல், யெம். அநீகமாய், நம். வசனம் நீத்தியம்கீமத்தியுள்ளவனுமாயும் அவன் மரித்தும் இப்போதும் பேசுகிறவனுமாயிருக்கிறார். சங்கீதம், மயெ. சும். வசனம் எபியோர். யகம், அநீகமாய். சம். வசனம்.

Answer to a Question on Tamil Grammar.

தேவ கட்டச்சத்தினுறைய்வத்திறழலகீற் சேறிக் குந் தேய்வத் தாகையே உனது முன்றும் இண்டின் நன்னூலினோர் சூத்திரத்தைக் குறித்து நாராயணாவர்கள் கடாவிய கட்டாவுக்கு நான் நடாவும் விடையிற்றிப் பத்திக்குறை உண்டென்று பதிகள் சொல்வார்களேயாகில் அவர் உரையை என் பத்திக்குக்கொண்டீ. “அன்றியின்றியென் வினையெஞ்சிகாந் தோடரிப்பினுரகாமாய்வரியல்லயே” இச்சூத்திரத்துள் “அன்றியின்றி” என்னும் வினை எச்சங்கன் செய்யுளகத்தே அன்றுயின்றினை உகாக்காமாயாதேசமாம். ஆயினச் சூத்திரமெல் வினையெச்சங்கரூபகாமாய்த் திரியுமெனவித்திலது. இகாப்பித்தியத்தவமன்றியின்றி என்னுமிருவகை வினையெச்சத்தினுமேற்குத்திலது. வினைமுற்றுக்களையெனின் பெரும்பான்மை விதியாய் வினையெச்சமாதல் விளங்கல்வக்கியங்கன் பலவற்றினுங் களங்கமுற் விளங்கினும். ஆதலால் வினைமுற்றுக்கள் வினைக்குறைகளாமெனச் சர்வவிதார்த்து நீதியுண்டே. அற்றகவிருபதங்க ளின்றிப் புச்வலித்தோடந்து ஆதாமாதம! அப்படிச் செய்துத் ஆதாமுண்டென்னகாமாமகாமும் வடமோழிவிதப்படிச் சீல இடங்கன்றிகேடு படவல்வழியே இகாமுடுபடலாலுயிழாத்துக்கள் யாவும் விதிப்பெறுமெனவோர் கண்ட விதியாமாட்டின் மதியினொன்றல்லோ நம்மைப் பிறர் மாட்டுவார்கள். இங்கியாங்களால் வினையெச்சம் வினைமுற்றுமெனச் சொல்வந்தாது. அன்றியும் பெறும் நியாயமுமுண்டு. வினைமுற்றுத் தன் பொருளினிங்கி வினையெச்சப் பொருளையே தருக்கின்றது. ஆனால் அன்றியின்றி என்னும் வினையெச்சங்கன் சொல்லளவின் விதற்பிப்பதன்றிப் பொருளளவிற்குமென்புலவதொருவரும் புகலாமே. உரையாசிரியர்கள் “நான் என்றுபோகீ” “உப்பின்றிபுற்கையுண்டக” எனத்தீட்டிய உதானங்களே அதற்குத் திட்டாந்தமாதலற்கே.

காரியமவ்வாற்றுகக் கற்றறிக்கடன்பழகத்து நவையறப் புலமைசான்ற பலனைந்தி முன்வாவர்களுக்கு வினோதமகைக் குற்றஞ் சாற்றினவர் மெய்யறிய மாற்றினவர்போலும் இவர் சாற்றிய குற்றம் பெயல்லவாகப் போயிற்றே. ஆதலால்தனைக் குறித்து மிகப்பேசாது விடுக்கின்றனன்.

இங்ஙனம் வேறொர் உசாவுக்கும் விடை நாட்டும்படி முயன்றேன். “மேற்பல்லிதாற்றமேவிடும்வவவே” என்னுஞ் சூத்திரத்துக்குப் பண்ணிய வர்த்தம் “மேற்பல்லானது கீழ்த்தட்டைப் பொருந்து” என்றிருத்தலாற் செய்யப்பட்ட மேற்பல்லுத்தானே கீழ்த்தட்டானது தன்னிலையினைசவின்றுறிக் வந்தடைந்து வகாக்காத்துக்குப் பிற்ப்பைக்கெடுப்பதென்பதாக விளங்கவில்லையே. ஏனெனில் இவ் வழியாய் அர்த்தம் பண்ணியாமெல்வளவுரிமையுண்டு நீர்கின்றனமோ அம்முறையே அவ்வுரிமையதற்கு மாற்றத்தங்கோடர்க்கு மனுசாரியாகின்றதே. இவ்வுகாக்கி நல்லப்படியுஞ் சூத்திரநிலைப்படியுமிதமானது தன்னிலையினைசவின்றிற்று மேற்பல்லலோடுசென்று பொருந்துமெனவுங் கோடலாமே.

ஆதலாலொருபாற்குச் சார்புடைத்தெனவுரையைத் தீர்த்து அதற்கு மாறுபேசல் விரும்பியேசல்போலும் இதனைத்தேதோன்றுங்குறங்களைத் தோன்னூலார் கவனவாரொனவாமகம்கீழ்ச்சியால் வாராதலாயினேன். பானுதயம் நின்னுதயம்போலும் நின்னுதயம்பானுதயம் போலுமென விதாதவலங்கா விலக்க

ணஞ் சீறக்கலுழிவாழ்த்தி. இங்ஙனம் வட்டுநகர் சாலதாப்பள்ளிக்கூடம் கலாவிநோதபாலகன்.

(An explanation of two verses requested.)

சோதிப்பிகாசந் துலங்கத்துலங்க நீதிப்பிராணநெறியோடுவிளங்கும் ஆத்தத்தன்றன்னை அன்புடன்விடுக்கும் வேதியன் மைனர் விற்றபன்னறம்கு. நான் இதனடியில் எழுதிக்காட்டுங் கவியெயின்பயன்ன்னதேனைக் கண்டநிகவேன் சீற்றிவிற்றுகுத் தேற்றமையால் தாங்கள் தயவுபுரிந்து இணைத்தங்கன் உதயதாகை வழியாயுதுப்பிக் கற்றுணர்ந்த நல்லோர்களாலும் முற்றுணர்ந்த வல்லோர்களாலும் கண்டு கருத்தினுட்பத்தை எனக்கு எழுதிக்காட்டவும் போழ்த்துவிட்டவும் தயவுபுரியத் தாழ்மையானவந்தனர் தந்தனம்.

கவி. வெண்பா.

முன்றுஎழுத்துளவாய் முன்பின் புராணமதாய் ஆண்டகடைக்கோர்மாதம்அவ்வாண்டும் -புண்டதே கள்ளர்க்கிருப்பிடமாம்கால் நால் முதலெழுத்தார் தெள்ளுதமிழ்க்கீயார் பேர் செய்பு.

முன்னமோநூரின்போம் முதலெழுத்தல்லாவிட்டால் நன்னியமன்னார்போம் நடுவேழுத்தல்லாவிட்டால் - உன்னியதேன்போம் கடையெழுத்தல்லாவிட்டால் - உன்னியதேன்போம் கடையெழுத்தல்லாவிட்டால் கல்வாமே. இப்படிக்கு

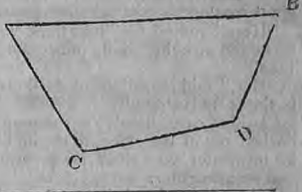
Private School, Dindigal, } 2d April, 1845. } G. D. K.

DEAR SIR,

A solution to Mr. A. Z's query, No. 21, Vol. 4th, in your No. of the 27th March last, signed by a 'Member of the 4th class' has just come to my notice. I think the hourly rate of the tide there stated is wrong. I offer the following solution.

Let x be the space run by the strongest tide in 1/2 hour, and consequently when half as strong in 1 1/2 hours. Then the waterman rows in 1/2 hour in the strongest tide 5-x; in 1 1/2 hour 5+x Hence 5+x=2x-5-x=10-2x: 5+3x=10. 3x=5. x=5/3=1 2/3 miles. Now, 1/2 : 1 1/2 :: 1 : 2.2=hourly rate. Assume the hourly velocity of the strongest tide to be 2 1/2, then in 1/2 of an hour the tide would run 2 miles. Hence the waterman would pull 3 miles + the tide = 5 miles and in 1 1/2 hours 6 miles - the tide = 4 miles - (1 mile astern.) Trincomalie, 12th April, 1845. A. B.

In the four sided figure A BCD given the sides AB CD and all the angles, to find the sides AC BD.

செல்வநிலையாமை.—INSTABILITY OF WEALTH.

எ. தோற்றஞ்சான்றாயிறு நாழியாவைகலுங் கூற்றமளந்துநாளுண்ணுமாற்ற வறஞ்செய்தருளுடையீராமுயின்யாரும் பிறந்தும்பிறவாதாள்.—

பசம். உரை. தேற்றம் உதயமனமுமத்தமனமும சால் மிதந்த ஞாயிறு சூரியனையே நாழியா படியாகக்கொண்டு வைகலும் நாடொறும் கூற்றம் இயமஞுவன் டும் உங்களுடைய நாள் வாழ்நாவா அளவிட்டு உண்ணும் உண்ணுவான் (ஆதலால்) யாரும் எவர்களும் பிறந்தும் உலகத்திற் பிறந்திருக்கும் பிறவாதாள் என்றும்பிறவாது மோட்சத் தீவிரப்பவரைப் போல ஆற்ற மிகவும் அறம் தருமத்தை செய்து செய்து கீருபை அருள் உடையவர்கள் உடையீர் ஆதமீன் ஆதமீன் எ—று.

* A reply to the letters of the Abbe Dubois on the state of Christianity in India. By the Rev. James Hough, Chaplain to the Honourable East India Company on the Madras Establishment. Page 179.

POET'S CORNER.

UNCERTAINTY OF LIFE.

[BY BISHOP HEBER.]

BENEATH our feet and o'er our head Is equal warning given; Beneath us lie the countless dead, Above us is the heaven!

Death rides on every passing breeze, He lurks in every flower; Each season has its own disease, Its peril every hour!

Our eyes have seen the rosy light Of youth's soft cheek decay; And fate descend in sudden night On manhood's middle day.

Our eyes have seen the steps of age Halt feebly towards the tomb, And yet shall earth our hearts engage, And dreams of days to come?

Turn, mortal, turn! thy danger know— Where'er thy foot can tread, The earth rings hollow from below, And warns thee of her dead!

Turn, Christian, turn! thy soul apply To truths divinely given; The bones that underneath thee lie, Shall live for Hell or Heaven!

AN ODD REMEDY.

We remember an individual that resided in this city not many years ago, who owned a considerable amount of property, but who was so much addicted to the use of strong drink, that his friends arranged matters in such a way as to prevent its being squandered, by removing it from his reach, and after taking care that he was well provided with the necessaries of life, allowed him a certain sum each day for spending money. As he grew older his appetite grew stronger, and his daily allowance was not sufficient to gratify his increasing thirst. He would go to his friends and plead for an hour at a time for a little more money, but they were inexorable. At length they told him to go to a certain physician, (who was intimately acquainted with the family,) and probably he would loan him what he so much desired. The poor fellow went to the doctor and asked him for the favor.

"I'll tell you what I will do," said the medical man, "I will buy your carcass at a fair price—come, what will you take for it?"

"Let me feel your pulse," said the physician, grasping the poor fellow by the wrist and looking him steadily in the eyes. "Ah! that will do—here's the money," continued he, handing the söt a five dollar bank note. "And now, go to the rum-shop immediately—drink as much as you want, and at the expiration of a week your body will be at my disposal."

"You don't mean to say that I am going to die so soon?" exclaimed the frightened victim of alcohol. "I do mean to say, that if you continue to drink as you have for the last six months, in one week you will be a dead man, and of course as I have purchased your body in a fair business-like way, I shall be at liberty to operate upon it."

The cool, serious manner of the doctor puzzled our hero, and he already began to feel the death rattle in his throat!

"Here!" roared he, "take back your money—I have no notion of being made mince-meat of in so short a time!"

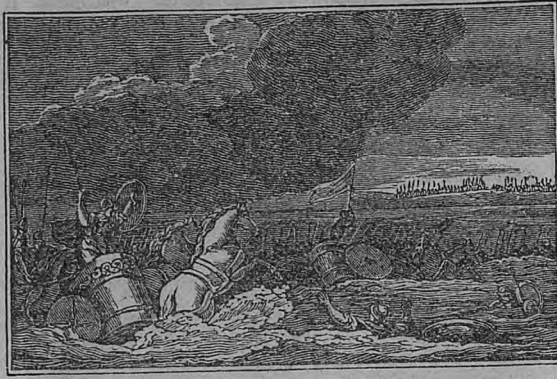
"But," said the knight of the lance, "it is a regular business transaction."

"I don't care, here's your money?"—and away he dashed out of the office, to the no little amusement of his tormentor, who stood for several minutes convulsed with laughter.

He has never drunk liquor from that day, and in a very little while became a sober and useful citizen.

American paper.

SCRIPTURAL ILLUSTRATIONS.

The destruction of Pharaoh and his army at the Red Sea.

Twenty years after Joseph was carried as a slave to Egypt, a famine arose which led his brethren to come down into Egypt to buy corn. At that time Joseph had, by the providence of God, been raised from a state of servitude to be chief minister of the king. His brethren when they came, did not know him, but he knew them.

They came to Egypt three times for corn, and the third time Joseph made himself known to them. Then he sent for his father to come and dwell in Egypt. He came, with his sons and their families, in all seventy souls, and were settled in the land of Goshen. Here they remained 400 years, and increased greatly, so as to alarm the Egyptian king, who tried by various cruel enactments to prevent their increase. Thereupon God sent Moses to demand of Pharaoh to let the people go into the wilderness to worship him. Pharaoh treated the demand of Moses with contempt, and God sent ten plagues successively upon the Egyptians as a judgment for his audacity. He at last consented that they should go, but when they had left he set out after them with an army, determined to bring them back.

The people of Israel, on seeing Pharaoh and his army, were in great fear, but God led them on, dividing the Red Sea before them and leading them through it on dry ground. Pharaoh and his army following after them, God caused the sea to return upon them and they were overwhelmed by the flood and drowned, while the Israelites escaped in safety on the opposite side.

பார்வோனும் அவன் சேனையும் நாணற் சமுத்திரத்தில் அழிந்தனது.

சீர்தங்கேகிப்தேனும் பேர்போந்துகரீயிற் சீரையின்கண்கீயோசேப்—சென்றுநாணந்தான்கே போன்றுகாலந்தனற் நியதோருபஞ்சமதனற்—சீறுமையாய்னவன் றுவணவாநகரிடைத் தீபனங்கோள்வந்தார்—தேவருளின்பொழுது யோசேப்புகிசுவதேசாதிபத்தன்கே—நீர்தங்கமச்சீயும் வாழ்ந்தனன்றணைத்துணைவர் நெறியினறியார்களே னினும்—நின்றவனாயாரானத் தானுணர்ந்தவாந்து நேர்ந்தழன்றந்தலையில்—நிகழ்வற்றதன்செயலுணர்ந்தியேகோசேனெனு றீனகரிவ்வாழ்த்தானவே—நேர்வித்தனன்றதை தன்னையுமழைக்கவே நாம்புகோகையேழபதிவார்—ஓர்நதக்கையிந்துறா றுண்டளவிலிவர்மா புறத்தழைத்தோங்கவற்சீயுபாயத்திறர்சனம் பேருதற்பாருவோ னெட்டாமல்வெகுதீமைசெய்—துற்பொழுதிற்கடவுள் மோசேசையேவியவ றோன்றித்தண்பாவவே—புதுவுடைகாணுது வெனவன்மறுத்துமே லொன்பதுடனேருவாதையால்—நேர்தந்தவிலைகொடுத்தாலுந்திறம்பவிறை நிறைபடையோடுநேடார்ந்தான்—நீர்வழிபிர்ந்துதா வேகுமிவரைத்தோரு நிருபனும்வருதன்யுமம்—நோத்தில்விழ்ந்தந்த நா ராத்திலாழ்ந்தாவி நேருக்கமாய்ந்துவிடவே—நீங்கியோருதிங்குமறவாங்கணிலறுவேவர் நீகுகொசார்ந்தனர்களே.

A FEMALE NEGRO.

Mr. Flood, a missionary in Jamaica, states that in conversation with a poor woman, he asked her whether she loved God. She replied, "O yes, massa, me love him so much—so much me cannot tell."

"Why do you love God?" "Oh, massa, because Him send his dear son save poor—Him have pity on poor negro sinner—Him forgive sins—Him send him love into poor negro's heart."

"Well, and do you love your fellow Christians?" "Yes, Massa! did not massa ask if me love God?" "Yes, I did; but what then?"

"Why, massa—how me love God, whom me not seen at all, if me no love me broder, whom me see every day! Yes, massa, me love God—Me love all God loves."

ENJOYMENT OF GOD.—I have here, said the late Mr. Fuller, two religious characters, who were intimately acquainted in early life. Providence favored one of them with a tide of prosperity. The other, fearing for his friend, lest his heart should be overcharged with the cares of this life, and the deceitfulness of riches, one day asked him whether he did not find prosperity a snare to him. He paused, and answered, "I am not conscious that I do, for I enjoy God in all things." Some years after, his affairs took another turn. He lost, if not the whole, yet the far greater part of what he had once gained, and was greatly reduced. His old friend being one day in his company, renewed his question, whether he did not find what had lately befallen him to be too much for him. Again he paused, and answered, "I am not conscious that I do, for now I enjoy all things in God." This was truly a life of faith.

Wisdom is in the heart and not in the head; it is from the perverseness of men's dispositions (and not their want of knowledge) that their actions are filled with foolishness, and their lives with regularities.

Adhere always rigidly and undeviatingly to the truth but, while you express what is true, express it in a pleasing manner. Truth is the picture—the manner is the frame that displays it to advantage.

Kissing.—A young lady at school, engaged in the study of grammar, was asked if 'kiss' was a proper or common noun. After some hesitation, she replied, 'it is both common and proper.'

PRICE HALF A CROWN.

On the first day of June 1845, will be published the first Canto of John Syntax the younger, a mock Heroic Poem.

Contents.—The hero's ancestry—the affinity between an Admiral and the human body described,—the hero's views on that subject—he gets disgusted with the hammer and takes up the pestle—falls in love—the marriage described—he finds his wife to be 6 inches higher than himself—tries to decrease her size with the hammer and is repulsed by the fist—makes an eulogium on the fist and spouts it at a public assembly; goes home and comes to the determination of giving up the pestle for the quill.

Application (if by letter post paid) will be received by Mr. H. WEBBER, Jaffna. Jaffna 7th March, 1845.

யுங். அதிகாரம்.

அடக்கமுடைமை—ON SELF-CONTROL. மடய. அடக்கமுடையவர்க்குமடங்காமை யாரிருந்ந்துவிடும்.

பு. அடக்கமுடையவர்க்கு தருமமானது தன்னெச் செய்தவண்ப் பின்பு ஒருவகைச் செலுத்தும், அடங்காமையாகிய பாவமானது அரிய நாகத்திலே செலுத்திவிடும். எ—று.

Self control will place (a man) among the gods;—the want of it will drive (him) into the thickest darkness of hell. Drev.

To intercourse with gods Forbearance leads; but passion unrestrained Its victim, plunged in utter darkness, lies. Ellis.

CONTENTS.

Table listing contents and page numbers: History and Chronology 57, Child's Book on the Soul 58, The Letter writer 59, Brief historical view of Ceylon 60, Religious zeal without love—Pure patriotism 61, Evil of a suspicious temper 62, Departure of 4 medical students from Calcutta to England 63, Colombo Academy—Malabar Coolies on Ceylon 64, Cruelty of caste—Summary of Intelligence 65, Obituary notice of Rev. Mr. Vissuvasanadan 66, On Tamil Grammar—Explanation of a verse requested 67, Answer to a Mathematical query—Naladyar 68, Poet's Corner—Uncertainty of life—An Odd Remedy 69, A Female Negro—Enjoyment of God—Kissing 70, The destruction of Pharaoh and his army—Met. Register 71.

1845. Meteorological Register, kept at the Am. Mission Seminary at Batticotta.

Meteorological table with columns for Barometer, Thermometer, Depression of the wet-bulb Thermometer, Course of the wind, and REMARKS. Includes data for April 8 to 21 and a MEAN row.